

15 Temmuz Askeri Darbe Girişimi'nin ardından...

- Her erkek biraz devletse de, her devlet %100 erkektir! S/02
- Darbenin her türüsüne karşı direnişe, mücadeleye! S/03
- Faşizmi yakından tanırız! Darbeyi de, "demokrasi" maskesini de! S/16

Haftalık-92

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

Çünkü gerçekler devrimcidir

20-26 Temmuz 2016

- Fiyat: 1 TL -

www.ozgurgelecek.org

#HürşitKültürNerede

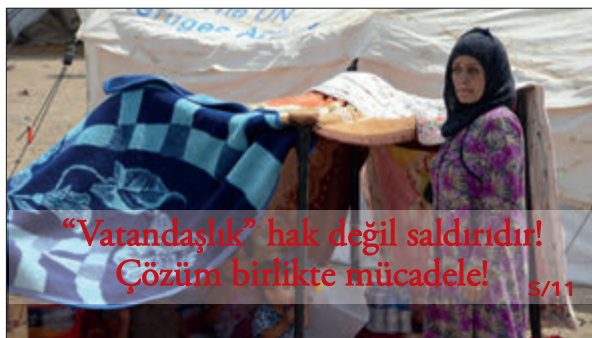
DBP Şirnex yöneticisi Hürşit Kültür'den 27 Mayıs gününden beri haber alınamıyor. 23. Jandarma Sınır Tümen Komutanlığı'nda tutulduğu görgü tanıklarınca söylenen Kültür'in gözaltında olduğu kabul edilmiyor. Gözaltında kaybetmeleriyle meşhur olan TC'ye karşı ısrarla Hürşit Kültür nerede olduğunu soruyoruz!

Darbenin her türüsüne karşı Birlik! Mücadele! Direniş!

15 Temmuz'da yaşanan Askeri Darbe Girişimi, hakim sınıflar arasındaki klik savaşının en somut halidir. Devletin genlerinde olan "taht kavgası"nın bir izdüşümü olarak 15 Temmuz'da halk, açık fiili askeri darbecilik ile seçimler, "millet iradesi" ve "parlamento" örtüsüyle gizlenen darbecilik arasında bir tercih yapmaya zorlandı.

Yaşanan bu klik savaşında asıl hedefin

ezilenler olduğu açıktır. Tüm bu sürecin bedeli açık ki başta Kürt halkı olmak üzere devrimci ve ilerici güçlere, işçi sınıfına, emekçilere, Alevilere, kadınlara ve LGBTİ'lere ödetilmeye çalışılacaktır. Bu yüzden darbeciliğe ve bugün kaptan köşkünde oturan AKP iktidarına karşı ezilen yığınlar olarak birlik ve mücadelemizi yükseltme zorunluluğumuz esastır!

"Vatandaşlık" hak değil saldırıdır!
Çözüm birlikte mücadele! S/11

Dış politikada değişim üzerine

S/09

SADAT, resmi ideoloji
ve devletin devamlılığı

S/08

Emek

Madenciler

"Özeldede öleceğimize
meydanlarda ölürüz"

S/04

"Avon patronlarının
makyajı mı bozuldu?"

S/05

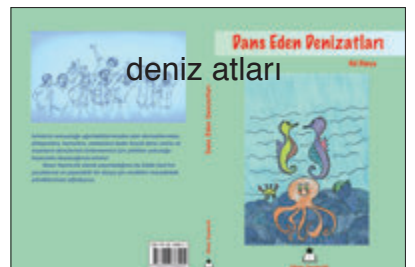
Sakin ama teslimiyete
karşı Zilanlaşan
amansız öfke

S/06

İki farklı yer, iki farklı olay;
kesişen erkek anlayış!

S/07

Nisan Yayımcılık'tan yeni kitap

ÖZGÜR GELECEK'ten

15 Temmuz'da bir darbe girişiminin ve ardından buna karşı AKP'nin iktidarını güçlendirme "kutlamalarının" yaşandığı günlerde gazetemizin yeni sayısını hazırlamaya giriştik. "Darbe"nin ne olduğu en iyi bilenlerin başında gelen devrimcilerin bu gelişmeleri nasıl ele alması ve nasıl bir tavır

takınması gerektiğini uzun uzun tartıştık ama bu tartışmaların hepsini bu sayıımıza yetiştirme şansımız olmadı. Ancak AKP'ye can suyu taşıyan, Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan'ın dediği gibi "Allah'ın bir lütfü" olan bu darbe girişimi üzerinden daha çok tartışacak, bu klik dalaşının sivri ucunun döndüğü halk kesimleri içerisinde mücadelelemiz devam edeceği için tartışmalarımızı sürdüreceğiz.

Diğer yandan gazetemizin sayfalarında her ne kadar darbe girişiminin gölgesinde bırakılmaya çalışılsa da devam ettirilen ve ettirilecek olan devlet politikalarına ilişkin değerlendirme ve haberler yer almaktadır. Gazetemize dönük baskılara ve son olarak Dersim-Pulur'da beş okurumuzun tutuklanması ile süren gözaltı ve tutuklama terörüne karşı halkımızın sesi olmaya devam edeceğiz.

Her erkek biraz devletse de, her devlet % 100 erkektir!

Birkaç gündür üst üste yaptığım yolculukların ardından, akşam evime vardığımda "işte huzur" dedim kendi kendime. Yol yorgunluğuyla biraz kestiriveriyim dedim. Yok arkadaş! Ülke iki saat boş bırakmaya gelmiyor! Uyandırdığım "darbe" mi "kalkışma" mı olduğu henüz belli olmayan bir gündemle, sosyal medya çalkalanıyordu. WhatsApp gruplarından gelen yüzlerce mesajı atlamadan okumaya çalışırken, Genelkurmay Başkanlığı'nın 15 Temmuz 2016, saat 22.00 itibarıyla "ülkenin yönetimine el koyduğunu" öğrenmiş buldum. Hükümet ise, "kanunsuz kalkışma yapanlara pabuç bırakmayacağı ve bedelinin en ağır şekilde ödeteleceğini" açıklamıştı. (...)

Geçmişte darbelere tanık olanların sosyal medya paylaşımlarından anladığım kadarıyla, darbe yapıldığında (ki genelde sabaha karşı olurmuş) bütün kanalların yayın akışı durdurulur; askeri yetkililer TRT ekranlarından ordu-nun ülke yönetimine el koyduğunu açıklayarak halkı sükûnete davet edermiş. Bu arada da parlamenterlerin dokunulmazlıkları kaldırılarak, başbakan dâhil olmak üzere herkes tutuklanırmış. Oysa bu kez hükümet temsilcileri birbirleriyle yarışcasına TV kanallarına açıklamalarda bulunuyor; cumhurbaşkanı tatil bölgesinden telefonla canlı yayına bağlanıyordu. Tabii internet çağında olmamızın da etkisi olabilirdi, ama sonuç olarak ilginçti. Herkes "bu ne biçim darbe bel!" diyordu.

Annemlerden dinlediğim 80'li dönemlere ilişkin hikâyeler dışında (bana hikaye gibi gelirdi), 25 yaşına kadar hiç askeri bir darbeye tanık olmamıştım. Demokratik eylemlere dönük polislin "orantısız güç"üne

lenemezdi. Bunda elbette ki, yalnızca Ankara ve İstanbul üzerinden yükselen "darbe" dalgasının, henüz rengini belli etmemesi de etkiliydi. Sosyal medyada, egemenler arası bir klik çatışması mı, yoksa mevcut iktidarın siyasi manevra alanını genişletmek amaçlı kurduğu bir mizansen mi olduğu üzerine çokça tartışma yürütülüyordu.

Oldukça yakın mesafeden uçuş yapan F16'ların gürültüsü altında, mahalledeki bütün camilerden aynı anda yükselen salâ seslerine kulak kabartmaya çalıştım. Kafamı pencereden uzattığımda ise, gecenin bu saatinde bomboş olması gereken mahallemin sokaklarının insan kaynadığını gördüm. Mahalle bas-kısından bu saatte mümkün değil dışarı çıkmayacak kadınlar, ailenin bakım derdine düşmüş; fırınlardan ekmeğe almaya ve açık yerlerden gıda stoklamaya çıkmıştı. Dün gece korkuyu iliklerine kadar hissedenler, yine tank ve postalları yakından tanıyanlar olmuştu. Böylelikle askeri darbelerin halkın, ama özellikle de kadınların belleğinde bıraktığı izleri bir kez daha hissettim.

Bu kavga sizin! Benim/Bizim değil!

Kürdistan'da halka sokakları yasaklayanlar, birden bire halkı sokaklara çağırır olmuştu. Faşist-gerici güruh, özel harekât polislerini de arkasına alarak, ellerinde Türk bayraklarıyla devlet kurtarıyordu! Duyarlı(!) vatandaşlar, insanları milli iradeye sahip çıkmaya çağırıyor; çağrıya uymayanları sopalarla "demokratik" bir şekilde dövüyorlardı. Türk askerinin rütbesi ise bir gecede sökülümüş; "kahraman Mehmetçik" bir anda "vatan haini" olmuştu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yorgunluğuma yenik düşerek, TV kanallarının yayın akışına devam etmesine ve internete erişimde herhangi bir sorun

yaşamamasına da güvenerek, kendimi uykunun derinliklerine bıraktım. Saat 06.00 sıralarında uyandırdığımda, Meclis'in ve İstanbul'un çeşitli yerlerinin bombalanmış olduğunu, iki yüzü aşkın insanın ölümü, yüzlerce insanın yaralanması ve iki bini aşkın askerin gözaltına alınması sonrasında "asayişin sağlandi-

ğini" öğrendim. Kürdistan'da aylardır sokağa çıkma yasakları ve ablukalarla yürütülen kirli savaşın, sadece postal sesleri dinletilmiş; bir gecede halka "seçim sizin" sinyali verilmişti.

Kürt halkını katletmek için girdiği savaşta öldürüldüğünde "şehit", "kahraman" ilan edilen "henüz üç aylık evli", "nişanlı", "terhisine bir hafta kalmış" vs. 20'li yaşlardaki erlerin, iktidar savaşı içerisinde üstlerinden aldıkları emirleri yerine getirirken "hain" ilan edilmele-ri; teslim oldukları halde, ne için savaşıklarını bile anlayamadan boğazı kesilerek öldürülme-leri, bu histerinin son sahnesi oldu. Elleri-nde kemerlerle dövdükleri askerleri "karı gibi" ağlatanlar, yarı çıplak şekilde gözaltında tutanlar, bu erkeklik yarışında artık daha bir "erkek"ti! Hele tankın üzerinde ellerinde Türk bayrakları İstiklal Marşı okuyanlar! Onlar en "erkek"ti! Günlük yaşamda, zaten büyük oranda erkek işgali altında olan kamusal mekânların, o gece erkekliğin şiddet sahnesine dönüşmesi; devletin sokağa çıkma çağırısına ilk kulak verenlerin erkekler olması tesadüf olabilir mi!

Gerçek şu ki; sokakta gördüğü her kadını taciz etme, kendisini reddeden kadına tecavüz etme hakkını kendinde bulabilen; boşanmak istediği ya da evlenmek istemediği için bir kadını boğazını keserek ya da onlarca yerinden bıçaklayarak katledebilen bu erkeklik, "devlet baba"sının geleneğinden çok fazla şey öğrendi. Toprakların "sahibi" olanların, kadınların bedenlerini de "işgal" etmeleri, tarihsel bir mirastı çünkü. Darbe ya da demokrasi! İktidar sahipleri gücünü yitirdiğinde, devletin "yönetim" şekli dönem dönem değiştiyse de, devletin karakteri hiç değişmedi. Köyleri yakılıp yıkılan Kürt kadınlarının belleğinde "asker" ne demekse, tutsak edilerek işkencelerden geçirilen devrimci kadınların belleğinde de "jitem" o demektir. Şimdi, devletin güvenliğine (!) yönelik her tehdidin hesabı, halka ve devrimcilere ne kadar kesilecekse; daha da fazlası kadınlara kesilecektir. Eğer sokaklar hiç olmadığı kadar erkeklerin işgalindeyse; bu, devletin direnerek tarihini yeniden yazan kadınlarla yarım kalan hesabıdır en çok! Çünkü her erkek biraz devletse de, her devlet % 100 erkektir!

Kendi tarihimi yazıyor ve size sesleniyorum: Nefret dolu dünyalarınızla yürüttüğünüz iktidar savaşı sizin olsun! Bu kavga, erkekliğinizin kavgası! Bu kavga, sizin kavganız! Ama, asla bizim değil! (Bir YDK'lı)

DARBENİN HER TÜRLÜSÜNE KARŞI DİRENİŞE, MÜCADELEYE!

15 Temmuz gecesi, TC ordusu içinden bir grup asker tarafından bir darbe girişimi yapılmış, ancak söz konusu hamle AKP tarafından kısa sürede bertaraf edilerek püskürtülmüştür. Darbe girişimi, İstanbul ve Ankara'da karşılık bulmuş, girişimin boyutu, Meclis ve Genelkurmay kararlarıyla ile kimi askeri hedeflere yönelik saldırı ve çatışmalar, bunun dışında köprü ve otoyolların kesilmesi, tankların havaalanlarına getirilmesi ile sınırlı kalmıştır.

TSK içindeki komuta kademesinden destek bulmadığı anlaşılan darbe girişiminin bu denli çapsiz bir şekilde açığa çıkmasına dair bir dizi senaryoyu ortaya atmak mümkündür. Ne var ki gerçek olan **AKP'nin devrilmesine yönelik hazırlanan bir plan kapsamında harekete geçildiğidir**. Darbenin girişim boyutunda kalması, devrilmek istenen gücün sürece bir müdahalesi ve söz konusu kalkışmayı, kendi hedef ve planları doğrultusunda değerlendirmede başarılı olduğunu göstermiştir. Kuşkusuz bu başarıda en önemli faktör, darbecilerin emperyalistlerden destek görmemesidir. TC tarihi, yığınla deneyimle göstermiştir ki başta ABD emperyalizmi olmak üzere efendilerin desteği ve olurlu olmayan bir darbenin sonu, kimi istisnalar dışında girişim olarak kalmaktadır.

AKP, açık ki kendisine yönelik bu hamleyi ustaca savuşturmakla kalmamış, **mağdur** sıfatıyla girişimin daha güçlü bir ses getirmesi adına ciddi bir çaba sarf etmiştir. Önemli toplumsal olaylarda ilk elden basın, yayın üzerinde sansür uygulayan AKP'nin tam tersi adımları; TV ekranları ve sosyal medyanın aktif kullanımı, AKP'nin söz konusu girişimin açığa çıkardığı rüzgarı büyütme ve şiddetini artırmak için elinden geleni yaptığını göstermiştir.

Açık ki AKP, söz konusu darbe girişimini kendisi için paha biçilmez bir fırsata dönüştürmekten geri durmamıştır. "*Millet iradesi*", "*darbecilere karşı demokrasinin savunulması*" ambalajlarıyla, kitleler sokağa çağırılmış ve harekete geçirilmiştir. Böylece AKP, tabanı nezdinde "*askeri vesayete*" karşı mücadele eden, muhafazakar demokrat, ama güçlü ve aynı zamanda mağdur kimliğini yeniden ama daha güçlü bir şekilde üretme fırsatı bulmuştur.

Erdoğan'ın "*Allah'ın bir lütfu olarak*" ifade ettiği durum tam da budur. AKP, başarı şansının olmadığını kısa sürede anladığı bir avuç darbeciye karşı kitleleri sokağa çağırarak gücünü tazelenmiş, tabanıyla bağlarını güçlendirmiş, aynı zamanda söz konusu kesimin kendine olan güveninin gelişmesine büyük katkıda bulunmuştur. TC'nin kuruluşundan bu yana Kemalistler tarafından sürekli bir şekilde horlanan ve dışlanan toplumsal kesimlerin buna yönelik tepkisinden beslenen AKP, gelinen aşamada bu kesimi büyük oranda kendi politikalarına angaje etmeyi başarmıştır.

Egemenler, gericiği ve ırkçılığı besleyerek kutuplaşmayı ve açık çatışmaları büyütecektir!

Yaşanan iktidar dalaşdır!

Her darbe/cunta, hâkim sınıfların anayasa, parlamento, seçimler vb. siyasal görünüm alan maskeyi atarak açık faşizmi devreye sokması anlamına gelmektedir. TC devleti yukarıdan en küçük hücrelerine kadar ırkçı Kemalist ideoloji ile yoğrulmuş, faşizm devlet aygıtının bir yönetim biçimi olarak kurulduğu günden bu yana sürgit devam etmiştir. Bu yüzden açık fiili askeri darbecilik ile seçimler, "millet iradesi" ve "parlamento" örtüsüyle gizlenen darbecilik arasında bir tercih yapmak durumunda değiliz. Nihayetinde her iki seçenekte de kaybeden ezilen yığınların demokrasi, özgürlük ve insanca bir yaşam kavgası olacaktır.

AKP, mevcut faşist sistemin üstüne atılan anayasal çerçeve içinde ortaya çıkmış, şekillenmiş ve giderek büyümüş, her uygulaması ve politikasıyla onu yeniden üretmiş/üretmekte olan bir partidir.

Açık ki; AKP'nin darbeye karşı yüzüne taktığı demokrasi maskesi **büyük bir aldatmacadan** ibarettir. Bir sistem partisi olarak AKP'nin, demokrasi bayrağını göndere çekmesi yanıltıcı olmamalıdır. Her adımı ve uygulamasıyla kendi hukukunu bile çiğnemekten bir an geri durmayan, yakın bir örnek olarak 7 Haziran seçimlerini tanımayarak "darbe" yapan AKP'nin, "*darbeye karşı demokrasi*" ve "*seçilmişlerin iradesi*" söylemi büyük bir yalandan ibarettir.

Bu bağlamda, AKP'nin kendisini devirmek isteyenlerden öz itibarıyla bir farkı yoktur. Fark, yüzlere takılan maskelerde ve kullanılan yöntem ile söylemlerdedir. Aradaki fark, özü aynı kalmak şartıyla sadece zulmün derecesine dairdir. AKP, söylemde askeri vesayete karşı mücadele ettiğini belirtirken, gerçekte 14 yıllık iktidarı boyunca tam da askeri vesayeti inşa etmiştir. Örneğin bu kavgada ağızından düşürmediği EMASYA'yı yeniden meclisten geçiren yine AKP olmuştur. Özellikle de 20 Temmuz 2015 Suruç Katliamı'ndan sonra ülkenin dört bir yanında uygulanan fiili OHAL politikaları, dahası T. Kürdistanı'nda gerçekleşen katliamlar daha taptazedir.

Darbecilik, taht kavgaları bu devletin genlerinde vardır. Devletin bekası adına devletin kardeş katlini vacip gören bir gelenektir söz konusu olan. AKP ile rakipleri arasındaki çatışma klik dalaşdır, devlet iktidarına hâkim, etkin olma kavgasıdır.

Bu bakımdan "darbeciler ile buna karşı mücadele eden AKP" şeklinde ifade edilen iki kamp yoktur. Söz konusu olan, rakipleriyle yürüttüğü iktidar kavgasında AKP'nin mevzilerini geçen süre içinde olabildiğince tahkim etmesi ve etki alanını giderek güçlendirmesidir. Fethullahçılarla birlikte Ergenekoncuların tas-

fiyesi, sonrasında eski dostlara karşı düşmanlarıyla kurduğu ittifakın anlamı budur.

Darbe girişimi bu mücadelede AKP'ye altın tepsi içinde büyük olanaklar sunmuştur. **İlk olarak**; girişim sayesinde tam da YAŞ öncesinde, TSK içindeki çok sayıda Fethullah kadrosunun tasfiyesi için uygun koşullar oluşmuştur. **İkinci olarak**, tasfiyenin parantezine Danıştay, Sayıştay ve Yargıtay başta olmak üzere bir bütün yargı organları da alınarak bu alanlarda hala mevcut "Kemalist pürüzlerin" ortadan kaldırılmasının yolu açılmıştır. **Üçüncü olarak** ortaya çıkan atmosfer, Erdoğan'ın gücünü artıracak, devlet içindeki etkinliğini ve hâkimiyetini, başkanlık rejimi için hayallerini büyütecektir. **Dördüncü olarak**, özellikle emperyalist/kapitalist ülkelerin metropollerinde gerçekleştirilen DAİŞ saldırılarının ardından, tescilli TC/DAİŞ işbirliği üzerinden AKP'ye yönelik gelişen tepkilere karşı emperyalist efendilerine "hala çok güçlü" olduğunu gösterme fırsatı sunmuştur.

Yaşanan açık bir klik dalaşdır. Ancak tıpkı tarih boyunca olduğu gibi her klik dalaşının faturası yoksul emekçi halka kesilmek istenmektedir.

"*Darbeciler yenilmiş*", "*demokrasi şahsında*" AKP kazanmıştır ancak tüm bu sürecin bedeli açık ki başta Kürt halkı olmak üzere devrimci ve ilerici güçlere, işçi sınıfına, emekçilere, Alevilere, kadınlara ve LGBT'lere ödetilmeye çalışılacaktır. Rakip klik geriletildikçe mızrağın ucu geniş emekçi yığınların kazanımlarına ve muhalif güçlere daha fazla dönecektir.

Bu bağlamda, hangi kliğin kazandığının **öz itibarıyla** bir farkı yoktur.

Erdoğan'ın "tek adam" olma yolunda attığı her adım; Türk, Kürt ulusları ve azınlık milliyet ve inançlardan emekçi yığınlarına daha fazla yoksulluk ve sefalet getirecektir. Darbeciler kazansaydı da ortaya çıkan tablo aynı olacaktı. Dolayısıyla, zaten (ve hatta baştan) kaybetmiş bir darbe karşıtlığı üzerinden soyut mücadeleye değil, kendisi de darbeci olan AKP şahsında darbeleri üreten sisteme karşı mücadelemiz hala esas durumdadır.

Bugün "Allah'ın bir lütfu olarak" ifade edilen darbe girişimiyle daha güçlenen ve halka yönelik saldırılarına artıracak olan resmi ve resmi olmayan sistem güçlerine karşı, emekçi halkın kendisini korumak için tedbirler alması, darbeleri üreten ve kendisi de bir darbe ürünü olan AKP şahsında sisteme karşı mücadeleyi yükseltmesi "darbe-darbe karşıtlığı" üzerinden yapılmaya çalışılan bölünmeye karşı çıkması varlık-yokluk sorunu haline gelmiştir. En büyük güç, darbeciliğe ve bugün kaptan köşkünde oturan AKP iktidarına yönelik ezilen yığınların birliği ve mücadelesidir!

PARTİZAN

17 Temmuz 2016

Avcılar işçileri hakları için yürüdü

İstanbul: 15 Temmuz günü Avcılar Belediyesi işçileri, Belediye-İş 2 No'lu Şube'nin çağrısıyla Avcılar'da bulunan Marmara Caddesi başından Belediye önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşe **Tek Gıda-İş**, **Dev-Teks**, **İnşaat-İş**, **Partizan**, **YDG**, **DDSB**, **HDK** gibi örgütler katıldı. Binlerce kişilik kitle "**Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır**", "**Emek düşmanı Avcılar'ın başkanı**" sloganlarıyla Avcılar Belediyesi önüne yürüdü.

Yürüyüş sonrası konuşma yapan Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul, "**Eğer sendikalı olmak suçsa ben buradan tüm belediye işçilerini bu suça teşvik ediyorum, gelin ve suç işleyerek Belediye-İş'e üye olun**" dedi. Yurdakul işten atılan işçiler işe geri alınana kadar direnişlerinin devam edeceğini belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Madenciler "Özeldede öleceğimize meydanlarda ölürüz"

törde çok yapılan ve işçilerin en çok korktuğu şeylerin başında işten çıkarmalar geliyor. Şirket zarar ettiğini her düşündüğünde işçileri işten çıkartacaktır. Enerji Bakanı'nın "zarar ediyoruz" diyerek TTK'yı özelleştirmeye çalıştığını düşünürsek; özelleştikten sonra "zarar etmeye" devam etmesi durumunda şirketin madeni kapatıp gitmesi büyük olasılık ve en büyük tehlikelerdendir. Bu açıkça, binlerce maden işçisinin işsiz kalması anlamına geliyor.

Daha çok sömürü daha çok katliam

Özel şirketler kâr edebilmek için işçileri azami oranla çalıştırır. Deyim yerindeyse üç kişilik işi bir kişiye yaptırarak azami kâr elde etmeye çalışırlar. Bununla birlikte iş güvenliği ile ilgili hiçbir tedbir alınmayarak işçilerin canını hiçe sayarlar.

Örnek verecek olursak, ilk olarak akla yakın zamandaki Soma ve Ermenek katliamları geliyor. İkisinin de ortak yanı özel şirketlere ait maden ocakları olması. Bunlar yakın zamanda olanlar, ancak binlerce maden işçisi kamuya ait ocaklarda da katledildi. Zaten özel şirket de olsa bunun denetimini yapan devletin, sadece patronların çıkarlarını düşünmesi, işçilerin canını hiçe sayması, sorumluluğun devlette olduğunu gösteriyor. Bugüne kadar Karadon'da yaşanan maden katliamlarının en büyüğü 2010 yılında 30 madencinin hayatını kaybettiği katliamdır. Bu da, taşeron şirketin işlettiği bölgede meydana geldi. Katliamın ardından işçiler taşeronu karşı ayaklanırken bu başkaldırı Karadon içinde taşeron firmaların barınamasını sağladı.

TTK'nın özelleştirilmesine karşı maden işçileri ayağa kalktı. Zonguldak'ta yaklaşık 5 bin maden işçisi, TTK'nın müesseselerinden en büyüğü olan 3 bin işçinin çalıştığı Karadon Müessese Müdürlüğü'nün özelleştirme kapsamına alınmasına karşı eylem yaptı. Haykırdıkları sloganlarla öfkelerini ve özelleştirmeye geçit vermeyeceklerini dile getiren işçileri, anlatan en iyi ifade ise taşıdıkları pankartta yazılanlardı.

"Soma'ya, Ermenek'i unutmadık! Özeldede öleceğimize meydanlarda ölürüz."

İnşaat-İş'ten Oyak sitesi önünde eylem

H. Merkezi: İstanbul'da İnşaat-İş Sendikası'na üye işçiler, 3 aylık ücretlerini alamadıkları için OYAK Sitesi önünde eylem yaptılar.

İnşaat-İş, Payanda Yapı Mimarlık'ın yüklenici olduğu OYAK Sitesi cephe mantolama işinde çalışan işçilerin ödenmeyen ücretleri için direnişi sürdüreceklerini yineledi. Yapılan açıklamada şunlar söylendi: "**İnşaat sektöründe en kolay feda edilen işçilerin güvenliği, sağlığı ve emeğidir. Ancak artık işverenlerden, ana firmalardan taşeronlara kadar sorumluluğu olanlardan hesap sormak, haklarımızı almak, işçiler arasında dayanışma ve kolektif mücadeleyi yaygınlaştırmak için örgütleniyoruz. Örgütlü işçilerin karşısında hiçbir güç duramaz.**"

Devletin "zarar ettiğini" iddia ederek özelleştirmeye çalıştığı TTK için işlemler başlatıldı. Maden işçileri ise daha çok sömürüyü, daha çok ölümü getirecek olan özelleştirmeye karşı tepkisini meydanlarda gösteriyor. Bir süredir özelleştirilmesi gündemde olan **Türkiye Taş Kömürü Kurumu**'nda hedefte ilk olarak **Karadon Müessesesi** var. İlk olarak Karadon'da uygulanmasına çalışılan özelleştirme girişimlerinin diğer müesseselerin de özelleştirme yolunu açacağı aşikar.

İlk olarak Enerji Bakanı Berat Albayrak'ın açıklamalarıyla özelleştirme sinyali verildi. Daha sonra 16 Haziran'da Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'ndan TTK'ya bir yazı geldi. Yazıya göre, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı, TTK'ya bağlı Karadon Taş Kömürü İşletmesi'nin özelleştirme kapsam ve programına alınmasını talep ediyordu. Geçtiğimiz günlerde de Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nca TTK'ya gönderilen yazıda Karadon Müessesesi'nin envanterinin belirlenerek Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na gönderilmesi istendi. Bu yazı ile mevcut işletmeler arasında en verimli olarak bilinen Karadon Müessesesi'nin özelleştirme kapsamına alındığı kesinleşti.

Binlerce işçinin işsiz kalma tehlikesi

Özelleşmeyle beraber binlerce maden işçisi işsiz kalma, daha çok sömürü ve katliam tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. Özel sek-

“Avon patronlarının makyajı bozuldu”

Kartal: Avon işçileri fabrika önündeki direnişlerini sürdürüyor. İki aya yaklaşan direniş 180 kişinin çalıştığı fabrikada birçok şeyi değiştirmeye başlamış bile. Direnişin başından bu yana içinde olan **Eylem Görgü**, kazanımların elde edilmeye başlandığını dile getirdi.

“Avon bizi hala muhatap almamakta ısrarlı, ancak yan taleplerimizden çoğu yerine getirildi. Neredeyse 12 madde yerine getirildi, 10 yıldır işçiyile tek kelime konuşmayan; sorunlarıyla, dertleriyle ilgilenmeyen Avon bugün işçileri dinliyor” şeklindeki sözleriyle örgütlenmenin ve direnişin gücüne vurgu yaptı.

“Direnişin kazanımlarını görmeye başladık”

Görgü, “Bu bize sendikanın direnişle birleştiğindeki gücünü gösteriyor” dedi. Fabrika içinde yemeklerin daha iyi çıkmasına, tuvaletlerin temizlenmesine, işçilere kumanya verilmesine kadar bir dizi kazanımdan söz edilebileceğini ekleyen Görgü, direnişin şu andan itibaren aslında kazanım elde etmeye başladığını ifade etti.

Görgü’ye fabrika içinde çalışan işçilerin tüm bunları nasıl değerlendirdiğini sorduğumuzda, işçilerin birçoğunun elde edilen kazanımların yani fabrikada değişmeye başlayan birçok şeyin sendikanın gücü ile olduğunu bildiklerini belirtti. Görgü’nün sözleri sendika çalışmasının toplu sözleşme yapılamasa da ya da işe geri iade gibi taleplerin yerine getirilmese de birçok kazanım olduğunu ortaya koydu. Görgü ile söyleşimiz, direnişin “Hiçbir direniş aslında ‘kötü’ bitmez çünkü her direnişten mutlaka öğrenilecek şeyler vardır” sözünü yeniden doğruladı. Görgü ile sohbetimizde, bir işçinin sendikayı, mücadeleyi, hakkını arama iradesini ve birçok şeyi buradaki sendikal mücadele ve direnişle sağlandığını yeniden teyit ettik.

Görgü, içeride Avon patronları tarafından DGD-SEN’in talepleri olan iyileştirmeler yapmaya başlamasının bu mücadelenin sonucu olduğunu ancak işçilerle bu kazanımların kalıcı olması, süreklilişmesi için tartışmalarının sürdüğünü belirtti.

Görgü, “Kazanımlar geri alınırsa işçilerin kaybı olacak bu, bakın daha önce patronlar bonus sistemi getirdiler sonra geri aldılar. Bonus sistemi -yani iyi bir performans gösterilirse maaş dışında 300 lira bir para ödenmişti- sürdürülmedi. Şimdi o sistem yeniden gündemde ya da hastalanan arkadaşlarımız oluyordu, hiçbir zaman hastaneye götürülüyordu. Şimdi servislerle hastaneye kaldırılıyor arkadaşlarımız. İşte tüm mesele bu gibi kazanımların kalıcılışması, bizler de esas olarak bunun için mücadele veriyoruz” şeklinde direniş sürecinin kazanımlarını anlattı.

Avon patronlarının işçileri tarihlerinde ilk defa muhatap aldığını ve işçilerin kendisine “Abla ilk defa bizi muhatap aldılar, toplantı yapıldı, bizi dinlediler. Bunun sendikanın talebi olduğunu biliyoruz” dediklerini anlattı.

Görgü’ye direnişin patronları nasıl etkilediğini sorduğumuzda, “Direnişimiz Avon patronlarının makyajını bozdu” dedi ve ekledi: “Bizler sürekli, ben içerideyken de patronlara ‘biz konuşmak istiyoruz, derdimizi anlatmak istiyoruz’ dedimizde hep geri çevrildik. Şimdi kendileri işçileri muhatap alıyorlar. Demek ki konuşulabiliyormuş ama sendika devreye girince bunu yaptılar. Sendikanın dışarıdaki direnişi yüzlerindeki makyajı bozdu” dedi.

Görgü son olarak artık esas olarak hedeflerinin içerideki arkadaşlarını güvenceye almak olduğunu, bunun ise sendikanın içeride kalıcılışması ile mümkün olduğunu belirtti.

Köylülere 8 yıl hapis

H. Merkezi: Adana’da patates fiyatlarının düşük olmasından kaynaklı isyan eden köylüler yol kesme eylemi gerçekleştirmişti. Gerçekleştirilen eylem sırasında polisle aralarında arbeye çıkan 11 köylü hakkında 8’er yıl hapis cezası isteniyor.

Adana’nın merkez Seyhan ilçesine bağlı olan Büyükdikili Mahallesi Tapantepe yolunu 24 Nisan’da kesen patates üreticisi köylüler, traktör ve araçlarla yolu kesip arkasından 10 çuval patatesi yere saçarak isyan etmişti. Eylemcileri engellemeye gelen polislerden birisinin havaya ateş açması sonucu arbeye yaşanmış ve 11 köylü gözaltına alınmıştı. Savcı gözaltına alınan köylüler hakkında, görevi yaptırmamak için direnme, hakaret, kanuna aykırı toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenlemek ve yönetmek gibi suçlardan 8’er yıl hapis istedi.

RTE Üniversitesi Hastanesi’ndeki röntgen teknisyenleri kanser mi?

H. Merkezi: Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Radyoloji biriminde çalışan 12 röntgen teknisyenine kanser teşhisi konulmasının ardından Rize’de bulunan Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde çalışan bazı röntgen teknisyenlerinin de kansere yakalandığı iddia edildi.

Bir röntgen teknisyeni, RTE Üniversitesi Eğitim Araştırma Hastanelerinde görevli yaklaşık 4-5 teknisyende tiroit nodül vakasının olduğunu, tedavilerin ise yapılmaya çalışıldığını belirtti. Ayrıca, 12 yıl önce radyoloji çalışmalarının 5 saat olduğunu şimdi ise 7.5 saat olduğunu dile getiren teknisyen, tüm bu hastalıkların sorumlusunun AKP olduğunu söyledi.

Cinaze nayên nîşandarê malbata Hurşît Kulter

Navenda Nûçe: Encama rêveberê DBP ê Şîrnexê Hurşît Kulter, 47 roje nayê rave kirin. Li Şîrnexê ew 5 gerillayê jiyana xwe dest dayî, malbatê xwest kû wan cinazeyan bibîne, polisê got "Herin cihekî din bigerin" û nehêşt malbat cinazeyan bibîne.

Şîrnexê 27 Gulanê piştî hatî binçav kirin tû agahî ji Hurşît Kulter ne hate girtin. Külter 47 roje wendaye û destûrmendê hikûmatê binçav kirina Hurşît Kulter înkâr dike. Encamê DBP Hurşît Kulter 27 Gulanê ji

malbata xwe ra têlefônê da "Hatin, derdo-rême girtîye. Heqê xwe helal bikin" peyamek viha avêt bû. Ew kesên ji bo Hurşît Kulter edaletê daxwazên, 47 roje tekoşin dikin. Parezgahe Şîrnexê, paşerojê da kuştina 5 gerillayan aşkere kir bû. Piştî vî daxuyanîyê malbata Külter xwest kû here nexweşxanê û cinazeyan bibîne. Polis pêşya malbatê girt û "Hurşît li vir nine, ve-gerîn kurê xwe cihekî din bi gerîn. Carek din neyîn li vir" got.

Sakin ama teslimiyete karşı Zılanlaşan amansız öfke

İnsan Gever'e muhabirlik yapmaya Kürtçe bilmeden giderse ne olur? Üç seçenek var: Ya haber yapamazsın ya halkı Türkçe konuşmaya mecbur bırakırsın ya da o Kürtçe konuşur sen anlamaz ama yaşarsın! Her üçünü de yaşadım burada. Yıkıntıların arasında doluşırken mümkün mertebe "mağduriyet" üzerinden haber yapmamak ile halkın yaşadığı zulmü haberleştirmek arasında doluşırken Kürtçe bilmemenin yarattığı etkiyle bir süre sadece fotoğraf çekmeye yoğunlaştım. Sonra... Sohbet ettiğim insanlar, dertlerini anlatabilmek adına kendilerini zorlayarak Türkçe ifade ettiler kendilerini. Ve son olarak da Kürtçe konuşan birini sadece dinleyerek anlamaya çalıştım ki benim de karşımdaki insanın da en rahat olduğu an buydu. Evet, tam olarak ne anlattığını anlamamıştım ama savaşı ve etkilerini en açıkta gördüğüm insan da o olmuştu. (Tabii bunu söyleyerek Kürtçe bilmeden muhabirlik yapmaya teşvik etmiyorum, kesinlikle!)

30 yaşında, 3. sürgün...

Yasak ve ablukalara rağmen bölgeden ayrılmayan ve hala bölgenin sesini taşıma çabasında olan DiHA muhabirleriyle beraber mahalleleri gezmeye başladığımızda tanıdık tanımadık, genç-yaşlı, kadın-erkek herkesle selamlaşan; oturup dertlerini soran ve ardından duruma göre röportaj ya da haber yapma kararı alan bu arkadaşların "Gidelim" dediği yüksekçe bir yerde olan eve yöneldik. Evde henüz 30 yaşına yeni girmiş bir genç erkek tek başına oturuyor, muhtemelen olmayan kapısının aralığından yıkılan kenti seyrediyordu.

Canı gönülden hepimizle selamlaştı ve kapı ağzına kendisi otururken biz de onun karşısına oturduk. O anlattı, biz dinledik... Gözleri hafif nemli, ara ara yerdeki taşlarla oynuyor ama anlatmaya devam ediyordu. 88-89 yıllarında Irak sınırında yer alan köyleri Saddam zulmü altında yakılmış, buradan kaçmak zorunda kalmışlardı. Daha sonra yerleştiği köyü ise TC devleti yakmıştı, bu kez gelip Gever'e yerleşmişlerdi. Yine devlet geçtiğimiz aylarda evlerini yakmış, aile

İnsan Gever'e muhabirlik yapmaya Kürtçe bilmeden giderse ne olur?

**Üç seçenek var:
Ya haber yapamazsın
ya halkı Türkçe konuşmaya
mecbur bırakırsın
ya da o Kürtçe konuşur
sen anlamaz ama yaşarsın!**

**Her üçünü de yaşadım
burada.**

başka bir mahalleye taşınırken o burada kalmaya devam ediyordu. Henüz 30 yaşındaydı ama 3 kez devletlerin zulmüyle evinden olmuştu. Açık üniversite de okuyordu bu genç. Ancak savaştan kaynaklı sınavlara girememiş ve bu yüzden bir sene daha uzamıştı mezuniyeti.

Konuşurken sakin görünüyordu ancak yüzüne bakınca içinde birikmiş ve bastırılmış öfke yüzünden okunuyordu. Bu öfke Kürt halkının şimdiki öfkesini yansıtıyordu. Sakin görünen ancak bastırılmış, patlamaya hazır

bir volkan öfkesi... Tıpkı dümdüz edilmeye çalışılan Mezopotamya coğrafyasının direnişçi ilçeleri gibi... Tıpkı en sevdiklerini, en can bildiklerini bu coğrafyada yitiren bir neslin biriken öfkesi gibi... Tıpkı biz bu sokakları gezerken Merdîn'de sarıldığı evde düşmana karşı "Ben Zılanların, Arin Mirkanların yoldaşım. Size teslim olmam" diyerek son kurşunu kendine ayıran Kürt direnişçi kadın Zılan Kurt'ta can bulan teslimiyete karşı direniş ruhu gibi...

(Bir Özgür Gelecek muhabiri)

Minbic Hamlesi sürüyor

H.Merkezi: YPG/J öncülüğünde DAİŞ'in merkezi kabul ettiği Rakka'nın alınabilmesi için başlatılan ve Prolterya Partisi savaşçılarının da yer aldığı Minbic Hamlesi 50'lere varan günlerde devam ediyor.

DAİŞ "Avrupa'ya çıkış kapısı" olarak değerlendirilen Rakka bölgesi için 2 binden

fazla savaşçıyı hamleye karşı sevk etti. Suriye'nin kuzeyinde yer alan Halep'in en büyük ilçesi olan Minbiç'in DAİŞ'in elinden alınması için başlatılan operasyon devam ederken, Demokratik Suriye Güçlerinin, koalisyon uçaklarının hava desteği ile ilçedeki Sebi Behrat kavşağını alarak DAİŞ güçlerini ikiye ayırdığı şeklinde değerlendiriliyor. Şehrin her taraftan etrafının çevrilmesiyle şehir savaşı başladı. DSG'nin resmi internet sitesi, keskin nişancıların Minbiç'e giriş görüntülerini paylaşırken, koalisyon uçaklarının havadan bombardımanı ise sürüyor. Minbiç'e giren güçlerin ilçenin en büyük mahallesi olan Hazewne'nin yüzde 80'ini DAİŞ'ten aldığı belirtildi.

İki farklı yer, iki farklı olay; kesişen erkek anlayış!

Olayların benzer yanı sadece anlayış da değildi neyse ki. O anlayışa karşı ortaklaşan hak arama ve aranan hakkı alma mücadelesi de benzerdi. Anlayış dediğimiz şeyin cinsiyetinin erkek olduğu ve onu üretenin ise erkek egemen sistem olduğunu söylemeyi de unutmamalıyız.

Yıl 2009, yer Antalya... 31 Ağustos günü evden çıkmasının ardından Osman Küçük isimli erkek tarafından kaçırılan 15 yaşındaki Sezgi Kırıt'ın cenazesi 10 gün sonra Isparta'da bulundu. Sezgi, 3 erkek tarafından cinsel istismara uğramıştı, ardından katledilmiş ve Isparta yolunda bir araziye bırakılmıştı. Kimliği saptanamayan Sezgi, Adli Tıp'ta yapılan otopside de şüpheli bir durum çıkmayınca Kimsesizler Mezarlığı'na gömüldü. Aile ise sahipsiz bir cenaze bulunup gömüldüğünü

40 gün sonra öğrenince, mezar açıldı. Yapılan incelemede cenazenin Sezgi'ye ait olduğu anlaşılınca soruşturma başlatıldı. Erkek adalet ise tam da burada devreye girdi. Cinsel istismar ve cinayetle ilgili gözaltına alınan Osman Küçük, Mehmet Mutlu Kurtlar, Ali Karpi ve Emine Karpi, otopsi raporunda da "te-

cavüz ve darp" bulgusu belirtilmediği için serbest bırakıldı.

Erkek adalet, "uzun uğraşlar" istiyor!

İşte burada devreye bir kadın girdi! Sezgi'nin ailesinin avukatı **Sibel Önder**, olayın peşini bırakmayarak katillerden biriyle sosyal paylaşım sitesinde arkadaşlık kurdu ve yeni delillere ulaşarak olayın Ulusal Kriminaloji'ye taşınmasını sağladı. Aylar sonra gelen raporda, olayın "zorlamalı ölüm ve tecavüz" olduğu belirlendi. Aradan geçen 7 yılın ardından, erkek adaletin koruması altında olan katiller bir kadının uzun uğraşları sonucunda tutuklandılar. Bu "uzun uğraşlar" yargının erkek aklını cinayete ve cinsel istismara ikna etmek içindi. İşin peşi bırakıldığı takdirde ise katillerin tutuklanmayacağı ya da cüzi cezalarla -ki "haksız tahrik", "iyi hal" indirimleri bunun için var- işin içinden sıyrılacağı ise yüzde 100 garantili.

Tacizci öğretmene emeklilik hediyesi!

Yıl 2012, yer İzmir... İzmir'in Menderes ilçesi Sancaklı köyündeki Ahmetçik İlkokulu'nda 22 yıldır vekil müdür olarak görev yapan öğretmen **Adil Ş.**, 4 yıl önce 6 öğrenciye cinsel istismarda bulundu. Cinsel istismar, okulda göreve başlayan Saadet isimli kadın öğretmenin çocukların tavırlarından şüphelenmesi sonucu ortaya çıktı. Saadet'in tıpkı Antalya'da yaşanan olayda olduğu üzere "uzun uğraşları" sonucunda açılan davada yargılanan Adil'in davasında tam dört kez mahkeme başkanı değişti. Adil, 1,5 yıllık tutukluluğun ardından tahliye edilirken, Milli Eğitim Bakanı tarafından tazminatı ödenerek emekliye ayrıldı. Cinsel istismara karşılık emeklilikle ödüllendirilen Adil, geçtiğimiz günlerde görülen duruşmada, mahkeme heyetinin oy çokluğuyla tutuklandı.

Sonuç olarak erkek adalet yine işbaşıdaydı. İki ayrı ilde, iki farklı olayda, ancak aynı anlayışın ürünü olarak. Olayların benzer yanı sadece anlayış da değildi neyse ki. O anlayışa karşı ortaklaşan hak arama ve aranan hakkı alma mücadelesi de benzerdi. Anlayış dediğimiz şeyin cinsiyetinin erkek olduğu ve onu üretenin ise erkek egemen sistem olduğunu söylemeyi de unutmamalıyız. Diğer yandan yaşanan her cinsel şiddet olayı kadınlara çevrelerine daha farklı gözle bakmayı öğretiyor. Erkeğin her hareketine daha kuşkuyla yaklaşılmasını sağlıyor. Bunun kadın mücadelesi ile yakından ilgisi var.

Haziran ayında 22 kadın katledildi!

H. Merkezi: Kadına yönelik erkek şiddeti Haziran ayında da durmadı; 22 kadın öldürülürken, 32 kadın ise şiddete maruz kaldı. Yılın ilk 6 ayında katledilen kadın sayısı da 135'e ulaştı.

Kadınların yüzde 23'ünün ayrılma/boşanmak istedikleri için katledildiğinin belirtildiği Bianet tarafından

hazırlanan çetelede, boşanma davası süren bir kadının, eşi hakkında suç duyurusunda bulunduktan sonra öldürüldüğü kaydedildi. Çetelede, ay boyunca erkeklerin şiddet uyguladığı 32 kadının yüzde 2,5'inin boşanmak/ayrılmak istediği ya da erkeklere "hayır" dediği için şiddete maruz kaldığı belirtildi.

Devlet kadınların dayanışmasından korkuyor

H. Merkezi: T. Kürdistanı'nda sokağa çıkma yasaklarıyla şehirleri tarumar eden devlet aklı, yeniden inşa ile dayanışma için Colemêrg'in Gever ilçesinden dönen 2 Yeni Demokrat Kadın (YDK) aktivistini gözaltına aldı. YDK aktivistleri 10 Temmuz gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

YDK aktivistleri **Rabia Güveli** ile Ra-

hime Karvar, Gever'de yeniden inşa ile dayanışma çalışmalarından dönerken Agirî-Hamur'da gözaltına alındı.

Gözaltına alınan YDK aktivistlerinden Rabia Güveli hakkında işlem yapılması gerektiği belirtilerek otobüsten indirilen aktivistlere "Hakkari'de ne aradıkları", "Neyle dayanıştıkları", "Ortada bir savaşın olmadığı" gibi söylemlerle sorgu yapıldı.

SADAT, resmi ideoloji ve devletin devamlılığı

AKP'nin iktidara geldiği günden bu yana çeşitli operasyon ve kumpaslarla devletin alt-üst yapı kurumlarında örgütlenme çalışması herkesin malumu. Oysa iktidara geldiği günden bu yana kendisinden önceki iktidarları ve politik süreci eleştiren AKP, kendini meşru ve "yeni" ilan etmişti. Bu durum, hakim sınıfların yıllardır kitleleri manipüle etmek ve burjuva siyaseti içerisinde sınıf dinamiklerini minimize etmek için kullandıkları bir yöntemdir. AKP'nin de iktidarı boyunca yapmış olduğu komplo siyaseti tam da böyle bir şeydir.

İnşa olarak ifade ettiğimiz mesele ise iktidar partisinin devletin tüm kurumlarında örgütlenmesidir. Nitekim Ergenekon, Balyoz vb. operasyonlar da bir hesaplaşma değil, aksine kendi örgütlenmelerinin inşa sürecidir.

Bu örgütlenmelerden biri de SADAT isimli sözde özel şirket, gerçekte kontrgerilla örgütüdür.

Devletin ideolojik ve siyasi bir aygıtı olarak SADAT

Türk devletinin T. Kürdistan'ında gerçekleştiği saldırılarda, Licê'de köy yakma girişimi ile ortaya çıkan ve **SADAT** isminde özel bir şirkete bağlı oldukları belirlenen **kontrgerilla örgütlenmesi** son günlerde tartışma konularından birisi. Devletin savaş konseptinde hiç de yabancı olmadığımız bu örgütlenmenin tek farklı yanı **vergi mükellefi olan özel bir şirket oluşudur**. Emekli Tuğgeneral **Adnan Tanrıverdi** tarafından kurulan ve öncesinde **Adaleti Savunanlar Derneği (ASDER)** ve **Adaleti Savunanlar Stratejik Araştırmalar Merkezi Derneği (ASSAM)** olan SADAT, 2012 yılı itibarıyla Türkiye'nin daha çok rol almaya çalıştığı ve hatta bölgesel güç hayalleri kurduğu Ortadoğu politikası kapsamında kuruldu. Özel olarak ÖSO ile ilişkilenen ve Ortadoğu'da Türkiye ile bağlantılı tekkirici çetelere gayrinizami harp eğitimi veren bu şirketin bünyesinde AKP ile organik bağı bulunan deneyimli emekli subaylar bulunuyor. SADAT'ın eleman kaynağı ise yine AKP'nin bizzat Gençlik Kolları ve yine kurucusu olduğu Osmanlı Ocakları.

Ancak bugün SADAT'ı tanımlarken onun içerisindeki kişileri tartışmaktan öte ideolojik ve siyasi özüne bakmakta fayda var. Hal böyle

olunca bu öz bizi AKP'ye götürmektedir. Devletin ideolojik ve siyasi meşruluğunu sürdürmek için başvurduğu bu yöntem, bugün AKP ekseninde kilitlenmektedir. Sömürü çarkının işletilmesinde olmazsa olmazlardan olan bu örgütlenmeler ve andaki örneği SADAT sadece illegal bir örgütlenme değil, köken olarak ideolojik ve siyasi örgütlenmenin bir sonucudur.

SADAT'ın oluşum zemini

Ortadoğu'da tekkirici çetelerin örgütlenmesi kapsamında yıllardır emperyalistlerin ve bölgesel müttefiklerinin çalışmaları sürüyor. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından sosyalizmin itibar kazanması ile birlikte emperyalistlerin doktrinleri genel olarak sosyalizmi geriletebilmek adına illegal örgütlenmeleri dünya genelinde yaygınlaştırmak üzerine kuruluydu. Ancak bu örgütlenmeler, sadece emperyalistler tarafından ve sadece bu amaca dönük kullanılmamıştır! Sömürü sistemi üzerine kurulu tüm devletler, isimleri farklı da olsa bu türden illegal yapılar kurarak, "kirlili" işlerini bu yapılar üzerinden yapmışlar/yapmaktadırlar. Zira bu illegal örgütlenmeler, devletin ekonomik ve siyasi bekası için faaliyet gösterirken aynı zamanda devletin kendini meşru bir zemine çıkarması için gözden çıkarılacak bir örgütlenmelerdir. Ancak bu örgütlenmeler gözden çıkarılırken yerine yeni sürece uygun, teşhir olmamış yeni yapılar tahkim etmektedir.

Örneğin bugün, 2011 yılından bu yana ABD'nin asimetrik işgal planı doğrultusunda Ortadoğu'da örgütlediği, eğitim donattığı örgütler savaş konseptinin asli parçaları konumundadır. AKP'nin Ortadoğu hayalleri kapsamında kurduğu dış politikadan nafile çabaları heybesine doldurarak yaptığı dönüştürme özellikle de Rojava'da başarı kazanan Kürt Ulusal Hareketi'nin etkisi biliniyor. İç politikada yaşadığı krizi belli politikalarla atlattığına çalışmaktadır. Bu bağlamda dış politikada sömürü ve imtiyaz verme haliyle başlattığı "normalleşme" sürecini iç politikada nasıl uygulayacağı ise başka bir tartışma konusudur. Ancak burada değineceğimiz konu devletin siyasal kriz ve tikanıklığı dö-

nemlerinde illegal örgütlenmelerin daha yoğun olarak açığa çıkışıdır. Ve SADAT tam da böylesi bir örgütlenmenin vergi levhalı örgütlenmesidir.

Emperyalizmin illegal örgütlenmeleri ve SADAT

Emperyalist tekellerin bugün özellikle Ortadoğu'da çeşitli örgütlenmeler ile sömürülerini sürdürdüğü bir gerçektir. Gayri-nizami harp kapsamında emperyalizmin pazar ihtiyacını üretecek bir yerde duran örgütlenmeleri ilk hayata sokan ülke düşük yoğunluklu savaş politikası ile İngiltere'dir. Aynı şekilde 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından El-Kaide'nin örgütlenmesi de ABD emperyalizminin Sovyetler Birliği'ne karşı illegal örgütlenmelerindendir.

Türkiye'de de Osmanlı'dan günümüze kadar devletin illegal örgütlenmeleri öne çıkmaktadır. Osmanlı geleneğinin devamcısı olarak TC'nin tarihte de illegal örgütlenmeleri İttihat ve Terakki Cemiyeti (İTC) dönemine denk gelir. Alman emperyalizmin pazar ihtiyacı kapsamında örgütlenen İTC, uluslaşma sürecinde ırkçılık zemini üzerinden Turancılığın benimsiyordu. Bu kapsamda geliştirdiği Türk-İslam sentezi ülke içinde Ermeni, Yahudi, Rum halk kitleleri ve sermaye kesimi ile çelişki içerisine girmiştir.

Keskinleşen çelişkilere bir de emekçilerin mücadelesi eklenince krizler ve tikanıklıklar kendisini Teşkilat-ı Mahsusa'nın örgütlenmesi ile gösterdi. Bu illegal örgütlenmenin azınlık inanç ve milliyetlere karşı giriştiği katliamlar bugün halen toplumsal psikolojide etkisini devam ettiren aynı şekilde bu gelenek kendisini JİTEM, Hizbulkontra, SADAT vb. şekillerde göstermektedir. Zira resmi ideoloji büyük oranda buradan kendini var etmektedir. Teşkilat-ı Mahsusa'nın çekirdek kadrosunu oluşturan Kemalistlerin esası devletin devamlılığıdır. Bu noktada AKP bugün belki kendi imtiyazları doğrultusunda ama özünde aynı olan illegal bir örgütlenme ile devletin resmi ideolojisinin temsilciliğini yapmaktadır. Bu açıdan adı-sanı, günün ihtiyaçlarına göre değişen bu yapıların teşhiri, açığa çıkarılması bugün sistemin temsilcisi konumundaki AKP iktidarının da teşhirini içermektedir.

Davutoğlu'nun Mayıs ayı içinde görevinden azledilmesiyle birlikte özellikle dış politika- da hızlı bir "değişim" yaşandı. Elbette ki bu "değişim", herkes tarafından aynı yorumlanmıyor. B. Yıldırım'ın "dostlarımızın sayısını artıran, düşmanlarımızın sayısını azaltan bir dış politika izleyeceğiz" sözünü Türkiye'yi hiç tanımayan birisi duysa AKP'nin iktidara yeni geldiğini ve eski hükümetin düşmanca politikalarını barışçıl hale getireceğini sanır. Fakat işin ilginç yanı Türkiye'de "yaşayan"ların bir kısmının da bu değişimi, benzer bir şekilde ele almalarıdır. Hemen belirtelim ki; mesele Türkiye'nin inisiyatifile "düşmanca" politikaların sonlandırılıp barışçıl politikalara geçiş değildir. Sürece biraz objektif bakan herkesin görebildiği gerçek, Türkiye'nin son beş yıldır Ortadoğu'da daha etkin olmak istediği ve zaferle çıkacağını umduğu savaşta yenilmesidir. Savaşta yenilen bir taraf olarak "düşmanca" tutum içine girmeden önceki ilişkilerin bile daha gerisinde, daha tavizkar bir tutumu benimsemek zorunda kalmıştır Türkiye.

Türkiye, Ortadoğu'ya dair tüm politikalarının merkezine anti Kürtlüğü yerleştirmiştir. Erdoğan'ın da defaatle belirttiği gibi Kuzey Irak'ta düşükleri hatayı yenilemek istemiyorlardı. Tüm ittifaklarını da bu nedenle, buna göre belirlediler. Fakat Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme adımlarına bir türlü engel olamadılar. Üstelik, Rojava'da bir Kürt oluşumu olmaması için ittifak yaptıkları başta DAİŞ olmak üzere cihatçı örgütler, Batılı devletlerin tepkisini çeken, "terörist" olarak tanımlanan yapılarıdır. ABD ve Avrupalı emperyalistlerin, bu yapılar karşı YPG/YPJ ile ittifaktan kaçınmaması, Rusya'nın ise Esad'la işbirliğini sürdürmesi Türkiye'yi "değerli yalnızlık"a sürükledi. Bu yalnızlıktan kurtulma ve bir taşla birkaç kuş vurma hevesiyle Türkiye, Rusya'nın uçağını düşürdü. Amacı bir NATO ülkesi olarak ABD ve AB ülkelerinin kendisinin arkasında kenetlenmesiydi(!) Hamle tam tersi etki yarattı.

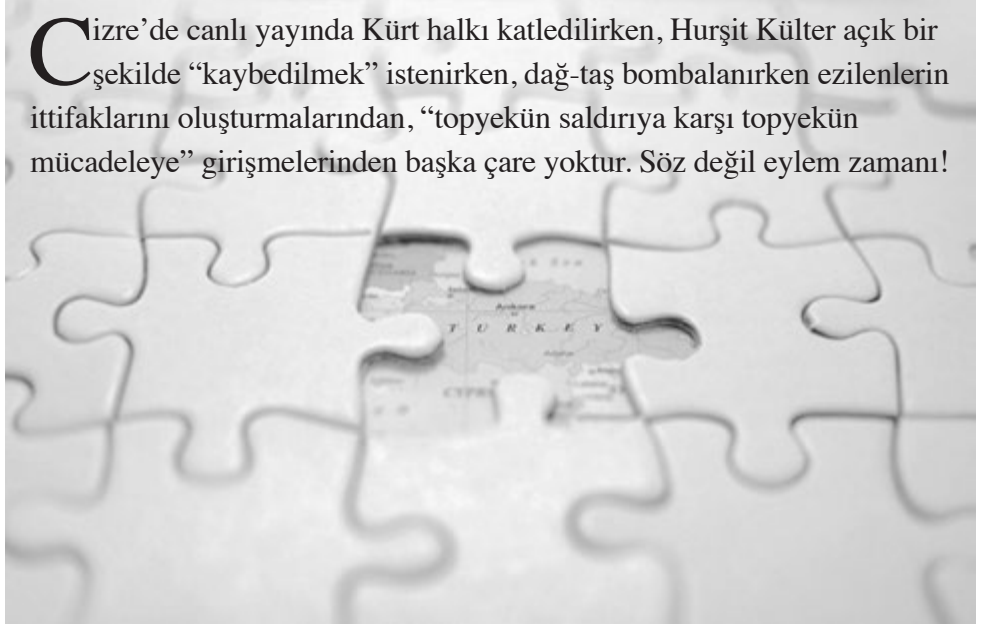
Rusya'nın varlığından dolayı Türkiye havan atışları dışında Suriye'ye dair bir hamle yapamamaya başladı. Diğer taraftan da IŞİD hem Irak'ta hem de Suriye'de geriletiliyor ve Rojava'da da adım adım üç kanton birleşiyordu.

Türkiye'nin Ortadoğu'da "liderlik" iddiasıyla yürüttüğü politika sonucunda bölgenin üç önemli ülkesiyle **Mısır, İsrail ve Rusya** ile ilişkisi kopmuştur. Bu ekonomik olarak ciddi bir yük getirdiği gibi ABD ile olan ilişkilerini de olumsuz etkiliyordu. Mısır ve İsrail, ABD'nin müttefiki konumundayken Rusya ile de bu yılın başından itibaren Ortadoğu'da özellikle cihatçılara karşı birlikte hareket edilmeye başlanmıştı.

Yani Türkiye'nin bu "dost sayısını artıran" hamlede "mağlup" olarak oturma dışında bir seçeneği yoktu. Elbette ki bu anlaşmalar da görünürde açıklananların dışında nelere

Dış politikada değişim üzerine

Cizre'de canlı yayında Kürt halkı katledilirken, Hürşit Kültür açık bir şekilde "kaybedilmek" istenirken, dağ-taş bombalanırken ezilenlerin ittifaklarını oluşturmalarından, "topyekün saldırıya karşı topyekün mücadeleye" girişmelerinden başka çare yoktur. Söz değil eylem zamanı!

dair uzlaştıklarını bize zaman gösterecek. Fakat bunun halkların zararına bir uzlaşma olduğu/olacağı kesindir.

Kürtlere karşı ittifaklar yenileniyor!

Dışişleri bakanı Mevlüt Çavuşoğlu verdiği bir demeçte Minbiç'e dair ABD ile anlaşma yaptıklarını açıkladı. Bu anlaşmanın ne olduğuna dair sorular yoğunlaşınca ise sözlerini "düzeltilti"! Bir anlaşma olmadığını, iştişare halinde olduklarını söyledi. Elbette ki bu açıklamayı basit bir dil sürçmesi olarak alamayız. ABD'nin DAİŞ ve diğer cihatçı örgütlere karşı savaşımının sonlanmasından sonra Rojava'daki Kürt güçlerine karşı bir ittifaka gitmesi güçlü bir olasılıktır. "Olasılıktır" diyoruz çünkü ABD, Türkiye'ye karşı bir koz olarak Rojava'yı kullanmak isteyecektir. Bu durumda daha tehditkar olacağını düşünerek özerkliği tanıyabilir. Irak'taki gibi bir sistemi isteyebilir vs.

Fakat "Rusya ile Ortadoğu'da işbirliğimizi artırıyoruz" açıklamalarının sıklaşması bunun tersi olasılığın daha güçlü olduğunu gösteriyor. Rusya'nın desteklediği Esad, hiçbir şekilde özerkliği kabul etmediğini açıklamış durumda. Nitekim Cezayir Anlaşması da Kürtlere yönelik saldırgan politikanın yeni enstrümanlarla süreceğini gösteriyor. Türkiye'nin mağlup olarak bu savaşta Esad'ın varlığını kabul etmek zorunda kalacağı, DAİŞ ve diğer cihatçı örgütleri gözden çıkaracağı yavaş yavaş netleşiyor. Artık tüm çırpınışları yaptığı bu anlaşmalarla "sorunsuz müttefik" rolüne dönüp Rojava'da Kürt ulusunun bir kazanım elde etmesini engellemeye çalışmak olacaktır. Elbette ki bunun sonucunu bu hesaplar, masa başı anlaşmalar değil Kürt hareketinin direnişi belirleyecektir.

Bütün bu gelişmelerin sınır içindeki etkileri ise çok fazladır. T. Kürdistan'ında savaş belki de TC tarihinde hiç olmadığı kadar şiddetlenmiş durumda. Şehirlerin, içindeki halkla birlikte bombalandığı, yakılıp/yıkıldı-

ğı bir süreçten geçiyoruz. Bunlara paralel olarak legal Kürt siyasetinin üzerindeki baskı da katmerlenmekte. Belediye yönetimlerine kendi yasalarına bile uymayarak el koymaya çalışmaktalar. İşlerine geldiğinde "insan hakları" çığırtkanlığı yapan emperyalist devletlerin hiçbirinin tüm bu yaşananlara dair tek bir açıklama yapmaması, imha ve inkar politikalarının açıktan desteklenmiş olduğunu göstermektedir. 2015 Temmuz saldırılarından önce ABD'nin Türkiye ile yaptığı anlaşmanın buna denk düştüğünü yani "Suriye'ye karışma, kendi ülkende istediğini yap" anlamına geldiğini vurgulamıştık. Türkiye'den istenen halen budur. Ve son gelişmeler de T. Kürdistan'ında saldırıların artacağını göstermektedir.

Söz değil eylem zamanı!

Egemenler, halklara karşı ittifaklar oluşturuyorlar. İhtiyaca göre bu ittifakları yeniliyor, eksiklerini gideriyorlar. NATO'nun son toplantısı da bu içeriktedir. AWACS erken uyarı sisteminin daha etkin istihbarat için Türkiye sınırında kullanılmasına karar verildi. NATO'nun Baltık ve Doğu Avrupa ülkelerinde asker sayısını artırıp füze savunma sistemleri kurmasına kararlaştırıldı. Rusya'ya karşı "korkutma ve diyalog" politikasının uygulandığı belirtiliyorsa da esasta halkların sürekli olarak kışkırtılan korkularla yönlendirilmeye çalışıldığı ve silah pazarının hacminin artırıldığı açıktır.

Egemenler, kendi aralarında dalaşsalar da, savaşsalar da esas savaş her zaman halklara karşı olmuştur. Bu konuda hemen en hızlı ittifakı oluşturmuşlardır. Cizre'de canlı yayında Kürt halkı katledilirken, Hürşit Kültür açık bir şekilde "kaybedilmek" istenirken, dağ-taş bombalanırken ezilenlerin ittifaklarını oluşturmalarından, "topyekün saldırıya karşı topyekün mücadeleye" girişmelerinden başka çare yoktur. Söz değil eylem zamanıdır...

ATİK davasında 7. duruşma

H. Merkezi: Almanya-Münih'te tutsak 10 ATİK üye ve yöneticinin yargılandığı davanın 5. duruşması ise 8 Temmuz Cuma günü Münih Eyalet Yüksek Mahkemesi'nde yapıldı. Devrimci tutsaklarla dayanışma amacıyla duruşmaya katılan izleyici kitle, tutsaklara alkışlarla destek verdi.

Davada yargılanan **Müslüm Elma'nın** mahkeme heyetine yönelik yazdığı, savunma sürecine hazırlık ve tercüme konularında, öne sürülen asılsız iddia ve suçlamalara yönelik itiraz dilekçesinin heyet tarafından

reddedildiği açıklandı.

Davanın 7. duruşması ise 15 Temmuz günü görüldü. Tutsaklardan Elma savunmasına, devrim, sosyalizm ve komünizm şehitlerinin anısına vurgu yaparak başladı. Devrimci ve komünist partilerin cinayet örgütleri olmadığına ve olmayacağına, "terörü" yaratan ve katliamları uygulayan, savaşlarda milyonlarca insanı katledenlerin emperyalist sistem olduğuna dikkat çekti.

Kitle dayanışma amaçlı katılan milletvekili ve sendikacılar, kurum temsilcileri mahkeme önünde eylem gerçekleştirerek "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" dedi.

"Faşist düzene karşı örgütlenerek son verilebilir"

H. Merkezi: Darbe girişimine ilişkin bir açıklama yapan **Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK)** askeri faşist cuntaların, egemen sınıf klik çatışmalarından kaynaklansa da, esasen, halk muhalefetine ezmeyi ve özgürlükler için yürütülen demokrasi ve devrim mücadelelerini daha pervasız biçimde sindirmeyi amaçladığını belirtti.

"7 Haziran seçim sonuçlarına yönelik darbe yaparak, tek başına iktidar olabilmek için her türlü hile ve oyunu çeviren AKP ve Tayyip Erdoğan'ın bu darbe girişimi karşısında, demokrasiyi savunduğu, demokrat olduğu savsatasına da aldanılmamalıdır. Daha dün her türlü muhalefete karşı aynı askerin tankı, topu, jeti bizzat bu faşist tarafından kullanıldığı unutulmamalıdır" diyen ATİK'in açıklaması "**Türkiye'deki faşist diktatörlüğün dümeninde ki AKP gericiliğinden kurtuluşun yolu askeri darbeler değildir. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı örgütlenerek, demokrasi mücadelesini sokaklarda, meydanlarda yükselterek ancak bu faşist düzene son verebilir**" sözleri ile sona eriyor.

ABD'de insanlık direnişi tekrar başladı

ABD'de son dönemde büyük bir siyahi ayaklanması yaşanıyor. Yaşanan ayaklanmanın, iki siyahi vatandaşın polisler tarafından katledilmesiyle başladığı biliniyor. Fakat aslında bu sorunun yüzlerce yıl önce başladığını unutmamak gerekir. Köle olarak birçok emperyalist ülkede alınıp satılan, yüzlerce yıldır her şekilde ezilen ve sömürülen ırk olarak siyahlar, dünya tarihinde birçok kez isyan ederek direniş gerçekleştirmiştir.

"Baron devrimi"

İngilizlere karşı bağımsızlık mücadelesinin verildiği 1776 Amerikan devrimi ve gelen demokrasi, siyahiler için değildi. Bunu ABD siyahi ayaklanmasının en büyük temsilcisi Kara Panterler Partisi (KPP) eski lideri, "**Bu gerçekten de Baron devrimiydi; Afrikalıları köle olarak Amerikalıların mı yoksa İngilizlerin mi tutacağına karar verme özgürlüğü**" sözleriyle anlatmıştı. Devrim sonrası 1850'de çıkartılan **Kaçak Köle Yasası**'yla gelen, beyazların ihbarıyla ele geçirilen siyahilerin eski sahiplerine teslim edilmesi durumu siyahilerin de başkaldırısını hazırlamıştı. Silahlı siyahlar, toplu kaçışlar gerçekleştirdi. Özgürlük vaat eden kuzeylilerle, sahiplerine karşı savaştılar ve ardından kölelik kaldırıldı. Fakat ten renklerinden gelen ırkçılık ve ayrımcılık baki kaldı.

Yapılan birçok araştırmaya göre ABD'de polislerin öldürdüğü insanlar daha çok siyahi vatandaşlar oluyor ve yaşamın her alanında ötekileştirilmeye devam ediliyorlar. Çoğunlukla varoşlarda yaşıyor ve yoksullukla boğuşuyorlar. ABD'nin son başkanının siyahi olmasıyla gelişen "**Artık ırkçılık yok**", "**Başkan bile siyah**" vb. söylemlerin yapılanların üstünü kapatmak amaçlı yürütüldüğü çok açık. Hakim sınıftan olan ister siyah olsun ister kızıl veya beyaz sistemin potasında erimiştir ve halk düşmanıdır.

Kara Panterler

Güya kölelik bitmişti, herkes eşitti ama 1960'larla başlatılan uyuşturma politikasını siyahilerin varoş mahalleleri de uygulayarak halkı sindirmeye çalıştılar. Olası direnişlerin

önünü, siyahi gençleri zehirleyerek kesmeye çalıştılar.

60'ların ikinci yarısında varoşlarda ve üniversitelerde ortaya çıkan Maoist bir grup kısa sürede partileştikten sonra sadece 4 yıl içerisinde milyonlara ulaştı. Bu örgüt **Kara Panterler Partisi**'ydi, mahallelerde polis terörüne, uyuşturucu ticaretine karşı savaşıyordu. Bazı yönleriyle milliyetçi değerlendirilse de bu devrimci hareket ABD kapitalizminin hoşuna gitmedi. Uzun uğraşlar ve birçok baskı sonucu, FBI'nın kontrgerillalarının devreye sokulmasıyla partinin çok sayıda yöneticisi katledilmiş ve 100'lerce üyesi ömür boyu hapse mahkum edilmişti. Tekrar toparlanamayan örgüt uzun süredir yok oldu diye bilinirken son dönemde ABD'de gerçekleşen olaylarla tekrar eylemlerine başladı. En son 5 polisin öldürülmesi olayını Kara Panterler üyesi eski bir askerin yapması ülkenin birçok bölgesinde direnişin çoğalmasıyla devam etti.

Kolombiya'da 400 tutsağın katledildiği doğrulandı

H. Merkezi: Kolombiya'da başkent Bogota'da bulunan La Modelo hapishanesinde 1999 ile 2001 yılları arasında yaklaşık 400 tutsağın paramiliter güçler tarafından katledilmesi hakkındaki soruşturmanın savcısı doğruladı.

Soruşturmayı Şubat ayından bu yana yürüten Başsavcı Julian Quintana, rakamı eski paramiliter üyelerin ve çetelerin verdiği bilgi-

ler doğrultusunda doğruladıklarını belirtti. Konuyla ilgili, La Modelo Hapishanesi'nde bulunan Autodefensas Unidas de Columbia (AUC) isimli paramiliter güçlerin gerillaları ve siyasi tutsakları katlettikleri belirtildi. Dosyanın araştırılması kapsamında tutsakların cenazelerinin kanalizasyona atıldığı veya domuzlara yem olarak verildiği de belirtildi.

“Vatandaşlık” hak değil saldırıdır! Çözüm birlikte mücadele!

Suriye’de iç savaşın başlatılıp “kardeş Esad’ın” “katil Esed’e” dönüştüğü dönemde mutabık olunan konulardan biri **mülteci sorunu**du.

Suriye sorununun bir sonucu olan mülteciler, AKP/TC’nin en başından beri politik malzemesi oldu. Bu malzemeye, değişen politik çıkarlara göre biçim verildi. Silahların, bombaların patlamaya başlamasıyla birlikte Suriyeli mülteciler sınır bölgelerine tampon bölge oluşturmak amacıyla gönderilmiş, kamplar Antakya, Kilis ve Gaziantep’te sınıra yakın yerlere kurulmuş, Sünni-Arap Suriyeliler, bu kamplara yerleştirilmişti. Amaç hem tampon bölge hem de cihatçı çetelere cephe gerisi oluşturmaktı. Çetelere, dikkat ve tepki çekmeden her türlü yardım-destek, mültecilere insani yardım kılıfı altında yapıldı. “Mülteciler için yapılan” bu kamplarda beslenen cihatçı çetelere Suriye’de yaşayan Ermeni ve Aleviler katlettiler. Rojava’da devrim sürecini baltalamak için Kobane’ye gönderildiler.

Ancak özellikle de Rus uçağının vurulması kriziyle tam anlamıyla dibe vuran dış politika aynı zamanda Emevi camisinde namaz kılma hayallerinin de sonu oldu. Mülteci mezarlığına dönen Ege ve Akdeniz AB’nin başını ağrıttığı, mülteci krizinin ayyuka çıktığı dönemde mülteciler bu kez AB’den para koparmanın aracına dönüştürüldü. “Açarız kapıları” tehditi savrulurken Suriyeli mültecilerin hiç de “kardeş” olmadıkları görüldü. “Verecekseniz verin yahu” dercesine dilencilğe kadar düşülürken “onlardan istifade” etmenin nadide örnekleri sergilendi. Suriyeli mültecilerin kanı ve canı üzerinden çıkar hesabının adı Kayseri Pazarlığı oldu. 3 milyar Euro’nun peşine düşüldüğü esnada Suriyelilere Misak-ı Milli sınırları içinde ırkçı-şoven saldırılar, taciz-tecavüzler, emek gaspı devam ediyordu.

Hem dış hem de iç politikada gidişat RTE/AKP açısından atılan taşın yerini bulmasından dolayı daha kötüydü. “Eyyy!” diyerek bağımlı olduğu Batı emperyalizmine çatmanın faturası “değerli yalnızlık” oldu. İlerici, demokrat, devrimci ve yurtseverlere çatmanın faturası da Gezi İsyanı ve 7 Haziran seçiminde HDP’nin başarısıydı. T. Kürdistanı’nda “ezip geçme” düşüncesiyle başlatılan savaş sonunda mülteciler iç politikanın malzemesine dönüştürüldü. Savaşla birlikte göçertme politikası devreye sokuldu. Kürtlerden boşaltılan yerlere Suriyeli mültecilerin yerleştirilmesi gündeme geldi. Bölgeyi Araplaştırma veya “Arap Kemer” olarak adlandırılan bu politikanın ilk adımı Maraş Pazarlık ilçesine bağlı Kürt Alevi köyü Terolar’a kamp kurulması oldu. Terolar’ın direnişi Suriyelileri istememekten ziyade bölgenin nüfus yapısını değiştirmeye yönelik RTE/TC zihniyetine karşı bir direniş olarak kayda geçti.

Bugün vatandaşlık konusuyla birlikte bu politika, sorunsuz bir şekilde hayata geçirilmek isteniyor. Zira mültecilerin “TC vatandaşı” olarak devletin onları istediği bölgeye yer-

leştirme hakkı meşrulaşmış olacak.

Türkiye’de 3 milyona yakın Suriyeli yaşıyor. Mültecilerin yüzde 90’ı kamplar dışında, yüzde 10’u da kamplarda yaşam savaşı veriyor. Gelir seviyesi olarak en alt tabakada yer alan Suriyeli mülteciler, burjuvazi tarafından ucuz iş gücü olarak görülüyor. Mülteci akınının başladığı günden bugüne Suriyeliler yasadışı-kayıtdışı bir şekilde yaşadıkları bölgelerde ucuz iş gücü olarak kullanıldı-kullanılıyor. Ocak ayında Suriyeliler için çalışma izni çıkarılarak sadece merdiven altında değil fabrikalarda da ucuz iş gücü olarak Suriyelilerin çalıştırılmasının önü açıldı. Vatandaşlık verilerek ise Suriyeliler ekonomi bakanının bahsettiği “dev şirketler” kurmanın önemli bir parçası olacak. “Dev şirketler” için gerekli olan en önemli şey, **ucuz iş gücü**dür. Bunu sağlayacak ve artı-değer sömürsünü artıracak insan kaynağı ise **Suriyeli mülteciler**dir. “*Biz bu insanları ülkemizde değerlendirme imkanına sahibiz... Bu insanlardan istifade ederiz*” diyen faşist RTE’nin aklından geçenle sermayenin aklından geçen aynıdır. Aynı olan bir diğer husus da insaniyeti, insana dair olanı ayakları altında çiğnemeleridir.

RTE/AKP’nin 14 yıllık tarihinde geldiği nokta taban olarak sınıra dayandığı noktadır. Son seçimlerde diğer partilerden oy çalma da bu sınıra dahildir. Dahası tek adamlığa doğru giderken kendi iç çelişmesini derinleştirmiş, deneyimli kadrolar tasfiye edilmiştir. Son yaprak A. Davutoğlu oldu. Dış politikadaki çark ediş ve İsrail ile anlaşmanın tabanda kırılma yaratacağı söylenirken başına talih kuşu gibi konan darbe girişimi ile sokaklara saldırdığı tabanını şimdilik yeniden birleştirmiş ve güçlenmiş görünüyor. Ancak zaten kemikleşmiş tabanın da bir sorun yaşamayan AKP için Suriyelilere vatandaşlık vermesi, referandum vb. süreçlerde önemini koruyacaktır. Bugün Türkiye’de yaşayan 3 milyon Suriyelinin 1.5 milyonu oy kullanabilecek durumdadır. Bu, yüzde 3’lük bir oy oranı demektir ve RTE/AKP’ye istediğini yapabilecek kapıyı açacak bir olanaktır. “İstifa-

de” etmenin bir hesabı da budur. Bunun önündeki engel Suriyelilerin seçme ve seçilme hakkının olmamasıdır. Vatandaşlıkla, Suriyelilere bu hak verilecek fakat anayasanın vatandaşlık için belirlediği 8 şartla değil bir şartla; **AKP’li olmak, AKP’ye oy vermek**... Suriyeli mülteciler AKP’li olurlarsa, ona oy verilerse “insandır”, “kardeşdir”, “vatandaşdır!” değilse “Türkiye’ye gelirken RTE’ye mi sormuşlardır.”

“Vatandaşlık” elbette Suriyeli mültecilerin bugüne kadar yaşadığı sorunlara bir çözüm getirmeyecek. Bu sorunların en başında gelen ise ırkçı-şoven saldırılardır. İrkçı-şoven yaklaşımlar yaşamın her alanında görülürken MHP’nin seçim propagandasına kadar inmiştir. Açıkta Suriyelileri göndermeyi savunan MHP’nin tavrı, sokakta ölümle sonuçlanan saldırılar boyutuna ulaşmaktadır. ABD düşünce kuruluşu Marshall Fon’un yaptığı bir araştırmaya göre Türkiye’de Suriyelilere daha kısıtlayıcı yaklaşılmalı diyenlerin oranı yüzde 65.8. Suriyelilerden endişeli olanların oranı ise yüzde 83.6. Geri dönmelerini isteyenlerin oranı da yüzde 73.1. Araştırma sonuçlarının yüksek çıkması, Suriyelilerin istenmediğini göstermesi RTE/AKP’nin beş yıldır insan yerine koymayan ırkçı-şoven saldırıların önünü kesmeyen mülteci politikasının bir sonucudur. Vatandaşlık da durumu değiştirmeyip tam tersi daha da derinleştirecektir.

Vatandaşlık Suriyelilere verilen bir hak değildir. Daha boyutlu hak gasplarının önünü açan bir saldırıdır. İrkçı-şoven-tekçi zihniyetle Suriyeliler “Türklerin ekmeğini yiyen mülteciler” olacaktır her zaman. Buna karşın Türkiye’deki sınıf mücadelesinin bir parçası olarak Suriyelilerin kendi öz örgütlülükleri kurulmalı, yardım-dayanışma-destek olmadan bir adım daha ileri atılarak onları örgütlü mücadelenin üyesi yapma zorunluluğu söz konusudur. Suriyeli mülteciler için mücadele ederken onları bu mücadelenin içine dahil etmek esas noktadır. Suriyelileri yaşadıkları zulümden, sömürüden kurtaracak tek yol birlikte-örgütlü mücadeledir.

Devrimin, aşkın ve acının kadını

"Gün ışığını görünceye dek isyanın coşku-suyla dolup, böyle bir ateşin ortasında doğdum ben ve o gün tüm yaşamım boyunca sarıp sarmaladı beni. Çocukken bir kıvılcım gibi çıtırdardım. Büyüyünce tepeden tırnağa alev kesildim. Ben, bir devrimin kızımı. Buna hiç şüphe yok, bir de atalarımın taptığı ihtiyaç ateş tanrısının!"

Frida Kahlo, **6 Temmuz 1907** tarihinde Meksika'da Yahudi fotoğrafçı Wilhelm Kahlo ve Kızılderili Matilde Calderon Gonzales'in dört kızından üçüncüsü olarak dünyaya geldi. Ama kendisi doğum tarihini, Meksika Devrimi'nin gerçekleştiği **7 Temmuz 1910** günü olarak ilan etti. Doğumundan sonra annesi hastalandığı için kızılderili bir süt anne tarafından büyütüldü. Bunun etkisini daha sonra resimlerine de yansıttı. Annesini nazik ama gereğinden fazla hesaplı ve dindar bulan Frida, babası ile her zaman yakın ilişki içinde oldu. Talihsizlikler onu 6 yaşında yakaladı. Geçirdiği çocuk felci sonucunda bir bacağı diğerinden daha zayıf kaldı. Bu onun okul sıralarında *"Tahta Bacak Frida"* olarak anılmasına sebep oldu. Bu yüzden tüm hayatı boyunca hep uzun etekler giydi.

18 yaşındayken, bindiği otobüs tramvay ile çarpıştı. Çok sayıda yolcunun ölümü ile sonuçlanan bu kazada, Frida ağır yaralandı. Yolcuların tutunduğu kalın bir çubuk Fri-

da'nın sol kalçasından girip leğen kemiğinden çıkmıştı. Omurgasının bel bölgesi üç noktasından, leğen kemiği, köprücük kemiği, kaburgası ve sağ bacağı 11 yerinden kırılmıştı. Yaşadığı kazadan sonra hayatı bir süre hastanelerde geçti. Bu süre zarfında 32 kez ameliyat geçirdi.

Bir anlamda Frida'yı ressam olmaya yönelten de bu kaza oldu. Babasının yattığı yerden odasındaki eşyaları görmesi için kurduğu mekanizmalar ve başının üzerine yerleştirdiği aynalar sayesinde, ağırları ile başa çıkabilmek için bir şeylerle oyalanmaya çalışan Frida, yattığı yerden kendi resimlerini yaparak başladı resim çalışmalarına.

"Komünizm hastaları iyileştirir!"

1927 yılı sonunda yürümeye başlayan Frida, sanat ve politika çevreleriyle yakınlaşmaya başladı. Dönemin sanatçılarının davetlerine ve sosyalistlerin tartışmalarına katıldı. 1929'da Meksika Komünist Partisi'ne üye olan Frida, komünizme olan bağlılığını resimlerine de çekinmeden yansıtmıştır. Resimlerinde yeni bir boyuta ulaşan Frida, eskiyle yeniyi, geçmişle geleceği aynı tabloda birlikte yansıtmaktadır. Orak ve çekiç figürlerine yer verdiği tablolarında politik kimliğini ortaya koymaktan çekinmemiştir.

Frida Kahlo arkadaşı Tina Modotti aracı-

lığıyla *"Meksikalı Michalangelo"* olarak anılan ünlü ressam **Diego Rivera** ile tanıştı ve ona resimlerini gösterdi. Aralarında romantik bir ilişki doğan iki ressam, 21 Ağustos 1929'da evlendi. Birbirlerini "ülkenin en iyi ressamı" olarak niteleyerek destek oldular birbirlerine. Sağlık sorunları nedeniyle bir çocuğunu aldılar ve art arda iki düşük yapan Frida, kendisini aldatan Diego'dan 1939'da ayrılır. Diego'dan ayrıldıktan sonra saçlarını kısacık kesen Frida erkek kıyafetleri ile dolaşmaya başlar. Yaşanan acılar Frida üzerinde büyük yıkımlara neden olmuş ve yaşadığı bu durumu şöyle açıklamıştı; *"Hayatımda iki büyük kaza geçirdim; biri Diego'yu ve diğerinde ise bir tren az daha beni öldürüyordu. Diego kesinlikle çok daha yıkıcıydı."* Ancak ayrılık aşklarını bitiremez, bir yıl sonra yeniden evlenirler. Onları sadece aşk değil; yoldaşlık, dostluk, meslektaşlıktır da aynı zamanda.

Sık sık sağlığı bozulan Frida Kahlo, dayanılmaz acılarla başa çıkmak için kendisini bütün gücüyle resim yapmaya adanmış ve dünyanın bir çok yerinde sergiler açmıştır. 1938'de New York'ta açılan sergisi, ona büyük bir ün getirdi. Resimleri sürrealist olarak değerlendirse de, kendisi aslında acılarının gerçekliğini resmettiğini belirtmektedir. Ayağı kangren olduğu için kesilen Frida, 1953 yılında Mexico City'de, ilk kişisel sergisini açtı. Doktorunun koyduğu yasağa rağmen, Frida yatağından çıkmaksızın bir kamyonla kendini galeriye taşıttı. Yaşamı geçirdiği ağır hastalıklar ve Diego'yla inişli-çıkışlı ilişkisi nedeniyle, hep hayata tutunma mücadelesi şeklinde geçen Frida, **13 Temmuz 1954**'te, akciğer embolisi teşhisiyle son nefesini vermeden önce günlüğüne şöyle yazmıştı:

"Çıkış yolunun güzel olacağını ve asla geri dönmeyeceğimi umarım."

Yeryüzü Sinema Günleri başladı

H.Merkezi: Yeryüzü Kadınları tarafından *"Yeryüzü Sinema Günleri"* başlatıldı.

Filmler ücretsiz olarak düzenlenen, *"Yeryüzü Yazlık Sinema Günleri"* nin startı *"Peki, Şimdi Nereye?"* filmi ile verildi. Yeryüzü Kadınları tarafından organize edilen *"Yeryüzü Yazlık Sinema Günleri"* İstanbul Kadıköy Yeldeğirmeni'nde bulunan **Yeryüzü Cafe**'de gerçekleştiriliyor. Sadece

kadınların katılım gösterebileceği ve Salı günleri düzenlenecek etkinliğin ilk gösterimi 12 Temmuz günü saat 20.00'da *"Peki Şimdi Nereye?"* filmi ile yapıldı. Yeryüzü Kadınları, yayımladıkları bildiriye yaşanan zor süreçlerde kadın dayanışmasına daha fazla ihtiyaç olduğuna dikkat çekerek, *"Siz de İstanbul'dan uzaklaşmıyorsanız, gelin yazlık sinema günlerimizde buluşalım. Mısırlarımızı patlatalım, hep beraber kadın filmleri izleyelim"* şeklinde kadınlara çağrı yaptı.

yeryüzü yazlık sinema günleri başlıyor!

"Peki Şimdi Nereye?" filmi izliyoruz!

tarix: 12 temmuz salı
saat: 20:00
yer: Yeryüzü Cafe
adres: Karaköyhane cad. Recatzade sok no:67 Yeldeğirmeni / Kadıköy

Şiddetle yoğrulan acil servislerin “şirin” halleri

Son yıllarda, ülkemizde kendisini bir sonuç olarak duyuran en önemli konulardan biri de bireysel-toplumsal şiddettir. Çünkü ülkenin içinde bulunduğu toplumsal

süreçte AKP iktidarı kendisini şiddet kavramı etrafında kurarak biçimlendiriyor. AKP bu hedefi doğrultusunda denetim ve kısıtlamalarla ya da özlük haklarını gasp ederek, özel yaşamın mahremiyetine tacizde bulunmaya kadar çeşitli şiddet biçimleriyle iktidarını pekiştirmektedir.

Bu şiddet sarmalının yaşandığı alanlardan biri de sağlık sektörüdür. Sağlık sektöründe binlerce hekim, hemşire ve sağlık emekçisi şiddetle karşı karşıya kalırken “sağlıkta dönüşüm” programı ise övüle övüle bitirilemiyor. Öyle ki Başbakan Binali Yıldırım, bu dönüşüme, “Artık hastaneler o kadar şirin hale geldi ki, vatandaşlar oğullarını, kızlarını evlendirmek için acil servislere gidiyorlar” gibi bir aymazlığı çok rahat dayanak yapabiliyor.

Gerçekleri saklayamazsınız!

Kadın hekim ve diğer çalışanlara yönelik açık bir tacizi anlamına gelen bu ifadeler, 14 yıllık AKP iktidarı döneminde kendilerince kadına biçilen misyonun yansımalarından biridir. Kadını nesneleştiren, bir magazin malzemesi olarak sunan bu anlayış acil servislerde gerçekler her şeyin toz pembe olduğunu yansıtmaya çalışsa da her gün yaşanan onlarca şiddet örneğiyle karşı karşıya kaldığımızın üstünü örtemeyecek kadar ortada duruyor.

Fiziksel ve ruhsal yıpranma yaşatılıyor

AKP iktidarının gündemi manipüle ederek gerçekleri saklama çabası, politik bir yönetimle yapılıyor. Yani kültürel yapıya sindirilmek istenen şiddet veya taciz, olağan bir durum olarak günlük yaşamın bir parçası haline getirilmeye çalışılıyor. Özellikle de acil servislerde çalışan sağlık emekçileri, tehdit, taciz ve fiziksel şiddete yoğun bir şekilde

maruz kalıyor. Sağlık çalışanları, ağır iş yükü, aşırı sayıda nöbetler, döner sermaye ve performans kaygıları nedeniyle yıpranıyorlar. Acil servisler gibi hasta ve hasta yakınlarıyla doğrudan ve yoğun biçimde temas içinde olduğundan bu alanda çalışan çok sayıda sağlık emekçisi “Sağlıkta Dönüşüm Programı” sonucunda uygulanan politikalarından kaynaklı doğrudan fiziksel ve ruhsal yıpranma yaşıyorlar. Nitekim Sağlıkta Dönüşüm Programı daha nitelikli bir hizmet üretimi yerine, hekimlerin özlük haklarını ve saygınlıklarını azaltan bir saldırının adıdır.

Yani acil servislerin ve hastanelerin, başbakanın bahsettiği gibi “şirin” yerler değil, yıllardır çözüm üretilmeyen ve AKP’nin politikaları nedeniyle de sorunların patlama noktasına geldiği yerler olduğunu apaçık ortadadır.

“Binali Yıldırım, paraşütle gelmiş”

Başbakan Binali Yıldırım’ın “acil servislerde kız bakılmaya gidiliyor” sözlerine ilişkin gazetemiz Özgür Gelecek’e açıklamalarda bulunan DİSK Genel Sekreteri **Arzu Çerkezoğlu**, Başbakan’ın sözlerinin gündem yaratmaya yönelik olduğunu ifade etti.

AKP iktidarının sağlık alanında olumlu bir tablo çizme çabası içinde olduğunu belirten Çerkezoğlu, “AKP iktidarı aslında kendi uydurduğu bir yalana kendisi de inanarak ve çeşitli konularda bunu hep Türkiye’nin gündemini belirlemek üzere gerçekleştiriyor. Yıllardır sağlık alanında, hastanelerde son derece olumlu, toz pembe bir tablo çizdiler ve görünen o ki buna kendileri de inandılar. Şu anki başbakan, herhalde kendisi de inanmış ki bu sözleri sarf edebiliyor” dedi.

“Ülke yönetmek ciddi bir iştir”

Hastane acil servislerinin çok büyük sorunlarla karşı karşıya olduğunu ve Yıldırım’ın bu sorunları görmezden geldiğini belirten Çerkezoğlu, şunları ifade etti; “Biz her şeyden önce başbakana bir ülkeyi yönetmenin ciddi bir iş olduğunu hatırlatmak istiyoruz ve ciddiyete davet ediyoruz. Sağlık hizmeti ciddi bir iştir. Hele hele aciller gerçekten hastanelerin en zor, en yoğun bölümleridir. Her gün yüzlerce, binlerce insan hastane acillerine başvuruyor.

“Hastanelerde yaşanacak tacizlerin baş sorumlusu Başbakan”

İstanbul: Başbakan Binali Yıldırım’ın “acil servislerde kız bakılmaya gidiliyor” sözlerine ilişkin, İstanbul Tabip Odası, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), DİSK/Dev Sağlık-İş, Ok Meydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde basın açıklaması düzenledi.

Eylemde ortak basın açıklamasını Türk Tabipler Birliği Yönetim Kurulu Üyesi **Melahat Cengiz** yaptı. Bundan sonra hastanelerde yaşanacak tüm cinsel saldırı ve tacizlerin baş sorumlusunun Başbakan olacağı belirtilen Cengiz, “Tepkimiz sadece bu hürmetsizliğinizi kinamakla kalmayacak kadar ciddidir ey Başbakan... Her şeyin ötesinde bu ülkenin Başbakanı, kadın emek gücünün en yoğun olduğu kollarından biri olan sağlık ortamında bundan sonra yaşanacak tüm cinsel saldırı ve tacizlerin baş sorumlusu olduğunu bilmelidir” dedi.

Türkiye, nüfusundan fazla acile başvuru alan bir ülkedir. Yılda 100 milyon başvuru oluyor acillere, dolayısıyla hastanelerin acilleri çok büyük sorunlarla yüz yüzedir. Başbakan bütün bunları görmezden gelerek kendi çizdiği toz pembe tabloya inanarak bunu ifade ediyor. Biz bunun her şeyden önce ülke yönetmenin ciddiyetiyle bağdaşmadığını söylüyoruz.”

Başbakan özür dilemeli

Başbakan’ın “acil servislere kız bakılmaya gidiliyor” sözlerini kadın sağlık emekçilerine karşı yapılmış büyük bir hakaret olarak gördüklerini de söyleyen Çerkezoğlu, başbakanı özür dilemeye çağırdı.

Çerkezoğlu, “Bu ülkede yaşayan 80 milyon insanı, hastanelerde hizmet üreten 100 binlerce sağlık çalışanına ve her şeyden önce de çok fazla kadın çalışanın olduğu bir iş kolunda olan sağlık iş kolunda kadın sağlık emekçilerine karşı çok büyük bir hakaret olarak algılıyoruz ve özür dilemesini bekliyoruz” dedi.

Sağlık alanında yaşanan olumsuzlukları, görmezden gelen yaklaşımları kınadıklarını ifade eden Çerkezoğlu, bugüne kadar halk ve sağlık çalışanlarının hakları için mücadele ettiklerini, bundan sonra da mücadelelerinin süreceğini belirtti.

Suruç Katliamı 1. yılında: “Hiçbir düş yarım kalmayacak”

20 Temmuz günü Kobanê'nin yeniden inşası için Pirsûs'ta bir araya gelen **SGDF**'liler ve yol arka-

daşlarına, **Amara Kültür Sanat Merkezi**'nde yaptıkları basın açıklaması esnasında DAİŞ tarafından canlı bomba saldırısı gerçekleştirilmişti. Saldırıda 33 kişi yaşamını yitirdi. Onlarcası yaralandı.

Suruç Katliamı ülkede gerçekleşecek onlarca katliamın başlangıcı oldu. 14 yıllık döneminde birçok katliama imzasını atan AKP iktidarı, 90'lı yıllarla kıyaslanamaz ölçüde bir canavarlıkla Suruç Katliamı'nın ardından geçen bu bir yıl boyunca halklara, devrimcilere ve yurtseverlere saldırdı.

Suruç'ta yaşanan katliamın ardından ölen ve yaralananların avukatlığı, 19 hukuk örgütü ve 600 avukatın içinde yer aldığı **Suruç İçin Adalet Platformu** tarafından üstlenildi. Suruç Katliamı döneminde İlçe Emniyet Müdürü **Mehmet Yapalı** hakkındaki davanın ilk duruşması 22 Eylül'de Suruç Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüleceken, mah-

keme sanığın ataması başka bir kente yapıldığı için, ifadesinin talimatla alınmasını istedi.

22 Eylül'de duruşmaya getirilmesi için dilekçe veren Suruç İçin Adalet Platformu avukatları, dilekçelerine bir karşılık bulamazken, UYAP üzerinden dosyaya baktıklarında, sanığın ifadesinin 14 Temmuz'da Muğla'da alınacağı öğrenildi. Bu duruşma günü dahi avukatlara iletilmezken, yine de duruşma için Muğla Adliyesi'ne giden avukatlar, sanığın ifadesinin bir gün önce mesai bitiminde görevli mahkemede değil de 3. Asliye Ceza Mahkemesi Hakimliği tarafından alındığını öğrendi.

Katliamın ardından bir yıl geçti. Bu süre içerisinde de belirttiğimiz gibi suçlular yargılanamıyor ve DAİŞ iş birliğiyle katliamlara devam ediliyor. 20 Temmuz'da katliamın yaşandığı yere SGDF tarafından hazırlanan anıta ise, Valilik tarafından "1 hafta eylem yasağı" konularak engellenmeye çalışılıyor.

“FAŞİST KLİKLERİN DALAŞINA DEĞİL, HALK SAVAŞINA TARAF OL!”

Darbe girişimi konulu açıklama yapan **Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninist Merkez Komitesi** “Ezilenler çaresiz değildir. Parlamento faşizmin örtüsü haline getirip halkı 'demokrasi' söylemiyle kandırılmasına da, faşist cuntayı Erdoğan korkusu ve AKP düşmanlığı ile kurtuluş olarak pazarlayıp ezilenlerde yalancı umutlar yaratılmasına da müsaade etmeyeceğiz. Ezilenler gericiğin dolgu malzemesi değil tarihin yıkıcı ve yapıcı unsurudur. Demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm davasına ikna etmek, örgütlemek ve oku doğru hedefe yönlendirmek tarihsel sorumluluktur. Bu görev fabrikada, tarlada, anfide, sokakta, meydanlarda, dağlarda günceldir, acildir” dedi. Türk egemen sınıflarının yaşadığı siyasal krizin derinleşerek devam ettiğine ve faşist diktatörlük içindeki klik çatışmasının 15-16 Temmuz 2016'da ordu içinde örgütlenmiş bir cuntanın askeri darbe girişimiyle yeni bir evreye geçtiğine değinilen açıklamada “Türk egemen sınıflarının tarihinde pek tanık olunmadık bir darbe girişimi olmuştur. Darbe girişiminin başladığı saatten (15 Temmuz saat 21.30), örgütlenme biçimine ve kısa sürede yelkenleri indirmesine kadar fiyasko niteliğinde bir başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Ancak bu darbe girişimi TC tarihi açısından bir ilktir. Türk Ordusunun 'cuntalar bileşkesi' olduğu bilinmektedir. Darbe girişimleri, yönetimi ele geçirme hesapları ordu içinde hiç tükenmemektedir. Türk devlet yapısının kuruluş aşamasında Ordunun siyasal rolünün bu aktivasyonda belirleyici bir rolü vardır. Egemen sınıfların ihtiyacına göre genelde Genelkurmay'dan başlayan bir süreçle askeri darbeler kotarılır.

15-16 Temmuz askeri darbe girişimi ise örgütlenmiş cuntanın hiyerarşik yapılanmaya dayanmaksızın sokaklara çıkıp yönetimi ele geçirmesi girişimi olmuştur. 'Yurtta Sulh Konseyi' ismiyle kendini ifadelendiren bu cunta özellikle toplumun bir kesiminin AKP ve Tayyip Erdoğan karşıtlığına dayanarak bu darbeyi kotaracağı hesabı yapmıştır. Ancak Türkiye'de

gerçekleşecek bir askeri darbenin başarısı emperyalist güçlerin ciddi desteğine ve ülkenin politik konjonktürünün uygun olmasına bağlıdır. Darbeci cuntanın Türk egemen sınıflarının desteğini örgütleyemediği, medya-sermaye-siyasi eksen de destekten yoksun kaldığı gibi emperyalist güçlerden de yeterli desteğin katarılmadığını görmekteyiz. Bu durum ordu içindeki örgütlenmesinde de yeterli desteğin alınamamasını getirmiştir” denildi.

“Cunta başarı elde edemese de devleti yeni bir siyasal krize ve yeni siyasal ilişkilere sürükleyecek sonuçlar doğurmuştur. Bu darbe girişimi başarılı olmasa da Türk devletinin meclisi bombalanmış, aralarında polis ve askerinde bulunduğu yüzlerce insan ölmüş, 'Kutsal', 'Peygamber ocağı' sayılan ordunun bir kısım mensupları esir muamelesi görmüş, sokaklarda sürüklenmiş, kafası kesilmiş, linç edilmiş, asker ve polis düşman güçleri gibi çatışmaya girmiştir. Bu 'Ortadoğu'ya model ülke olmaya çalışan, bölge devleti olma iddiası taşıyan bir devlet için olabilecek en kötü görüntü ve kriz durumudur. Yaşanan darbe girişiminin Türk devletini zayıf düşürdüğü, itibar ve prestijini ciddi düzeyde aşındırdığı, iç ve dış politika da izlenecek yönelimi etkileyecek düzeyde tesirde bulunacaktır” şeklinde devam eden açıklamada kitlelerin bu hareketi sahiplenmesine de değinilerek “kitlelerin bu hareketini 'demokrasiyi' sahiplenmesi olarak okumak Türk devlet yapısının gerçek niteliğini karartmak olacaktır. Harekete geçen kitlenin AKP'nin gerici-faşist politikasının en militan sahiplenicisi olması gerçeği karşı-duruşun siyasal niteliğini de belirlemektedir. Bu anlamda kitlelerin demokratik hak ve özgürlükleri için değil, faşizmin egemen kliğinin çıkarları doğrultusunda harekete geçtiği tespit edilmelidir. Bu anlamda cunta girişiminin karşısına dikilmesi 'haklı gerekçelere' dayanmakla birlikte kesinlikle ilerici ve demokratik değildir” denildi.

MK'nın yaptığı açıklama şu ifadelerle son buluyor; “Komünistlerin ve devrimcilerin görevi

bu yönetme krizinin doğurduğu sonuçlara karşı zora dayalı mücadelesini daha güçlü ve etkili hale getirmek olmalıdır. Kitlelerin memnuniyetsizliği silahların eleştirel gücüyle birleşmediği sürece egemenlerin siyasal krizini devrimin olanağı haline getirmek mümkün olmayacaktır. İster parlamento örtüsü kullanılsın ister askeri cunta egemenliğinde olsun görev faşist diktatörlüğe karşı ezilenlerin özgürlük, demokrasi ve devrim mücadelesini örgütlemek olmalıdır. Askeri darbe girişimine karşı halkın güvenliğini sağlayacak, onları bu saldırı dalgasına karşı seferber edecek mücadeleyi benimsemek olduğu gibi, parlamento örtülü faşist diktatörlük karşısında parlamentarizme, reformizme hapsedilmeksizin mücadele araç ve yöntemlerini çeşitlendirerek devrime seferber edecek politik bir netlik içinde olunmalıdır. Darbe girişiminin politik etkisini ve ağırlığını göz ardı etmeden ama sorunun esasını asla kaçırmadan mücadele yöntem ve araçlarını gerilla mücadelesine dayalı halk savaşına bağlayarak demokratik halk devrimi görevine sarılmalyız.”

Pulur'da Özgür Gelecek okurları tutuklandı

Dersim: Okurlarımıza yönelik gözaltı ve tutuklama terörünün adresi bu kez Pulur oldu. 13 Temmuz'da ev baskınıyla gözaltına alınan Özgür Gelecek okuru ve Pulur Munzur Çevre Derneği Başkanı **Fatma Küçük** ile aralarında MÇD üyelerinin de olduğu Özgür Gelecek okurları Kenan Küçük, **Meltem Gündoğdu**, Ali Asker Atay ve **Güler Dizi** tutuklandı. Beş kişi Elazığ E Tipi Hapishanesi'ne gönderildi.

Tutuklamaları kınayan Pulur MÇD 16 Temmuz Cumartesi günü merkezde bir eylem düzenledi. Eylemde dernek başkanı ve üyelerinin hukuksuzca ve zorbaca gözaltına alınıp tutuklandıkları belirtilerek derhal serbest bırakılması istendi ve tutuklamalar kınandı.

Mültecilerden ilhamla yazılan Alevi senaryosu

TC devletinin inkarcı ve katliamcı yüzü bugün T. Kürdistanı'nda tüm vahşetiyle yaşanırken, aynı geleneğin parçası olan, Aleviler üzerindeki baskılar da devam ediyor. Nitekim Gurgûm'un Pazarcık Aşağı **Terolar Köyü**'nde 26 Mart 2016 tarihinde yapımına başlanan **AFAD Suriyeli Mülteci Kampı** bu anlayışın devamıdır.

26 Mart tarihinden 3-4 ay önce konuşulmaya başlanan AFAD Kampı'nın, yapımı hız kazanınca halk da direnişe geçerek kampın yapımına karşı çıkmıştı. Bölgenin çoğunlukla Alevi köylerinden oluşması ve kampa bölge nüfusuna yakın sayıda mülteci yerleştirilmek istenmesi yapılacak olan kampın amacının masum olmadığı şüphelerini kuvvetlendirdi. Yapılması planlanan mülteci kamplarının sadece Gurgûm'da değil, Meletî ve Sivas'ta da Alevi köylerinin yakınlıklarına kurulmak istenmesi bu şüphelerde haksız olunmadığının bir göstergesidir. TC devletinin kirliliğinden de bilindiği üzere Alevileri inkar ve asimile politikaları geçmişten günümüze yoğun bir şekilde uygulanmaktadır. Maraş Katliamı'nda ağır acılara tanıklık eden bölge halkı, olası bir Alevi-Sünni çatışmasının körüklenmeye çalışıldığını düşünüyor.

AFAD Kampı'nın, yapımına başlanınca direnişe geçen halka jandarma saldırmış ve halkı kendi topraklarından çıkartmıştı. Hal böyle olunca alanın 1 km aşağısına çadırlarını kurarak direnişe devam eden halk, bu sefer de 3 Nisan tarihinde jandarma saldırısına maruz

kalmıştı. Yapılan saldırıda jandarmanın çadırları yakmasıyla birçok kişi yanma tehlikesi geçirmiş, biber gazından etkilenerek hastaneye kaldırılan **Mor Ali Kabayel** yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamamıştı. Gurgûm'un Alevi halkı bu olaylarla birlikte devletin katliamcı yüzüyle bir kez daha karşı karşıya geldi.

Mesele ırkçılık değil

Çadırlarda direnen halk defalarca savaştan kaçan, acılar yaşayan mültecilerle bir dertlerinin olmadığını belirtti. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Maraş Şube Başkanı, "*Bizim derdimiz mültecilerle değil. Oradaki savaşta mağdur edilerek, yerlerinden yurtlarından edilmiş o mazlum halklarla bir sorumuz yok. Mülteci olmanın ne demek olduğunu bu coğrafyada Pazarcık, Elbistan, Nurhak'taki Alevi Kürt yurttaşlar iyi bilirler. Yıllarca mülteci olduk başka ülkelerde. Biz yer seçiminin yanlış olduğunu düşünüyoruz*" diyerek direnişlerinin nedeninin Suriyeli mülteciler olmadığını belirtti.

Sivricehöyük muhtarı **Mehmet Caner** ise, "*O insanları affedersiniz hayvan bağlar gibi kapatacaklar. Çalışmayan kadınlar, çocuklar*

dışarı hiç çıkmayacak mı? Kapıya cihaz, etrafa tel yapılacak deniyor" diyerek muhtaç mültecilerin yerleştirilecekleri kampın şartlarını anlatmaya çalıştı. Bunların üzerine son günlerde Türkiye'de oldukça fazla gündem olan, Suriyeli mültecilere vatandaşlık verme konusu ortaya atıldı.

Kendi çıkmazlarının ve oy kayıplarının açığını bu şekilde kapatmaya çalışan devlet çirkin politikalarıyla halkı yok saymaya devam ediyor. Direnişin en ön saflarında duran kadınlar, kampın yapılacağı alanın birçok köyün ortak merası olduğunu belirtiyor, tarım arazilerinin ve otlaklarının devlet tarafından bu şekilde talan edilmesinin sebeplerini soruyor. Soruya cevap veremeye çalışılacak olunursa; bölge halkının tek geçim kaynağı olan tarım ve hayvancılığın bitirilmesi ve bölgeye getirilecek olan Suriyeli Sünni mülteciler yoluyla olası bir Alevi-Sünni çatışmasına ortam hazırlanarak bölge halkının zorunlu göçüyle veya katliama uğramasıyla bölgenin demografik yapısının değiştirilmek istendiği sonucuna varılıyor.

Halklar direnişten vazgeçmeden birleşmeli

Direnişe verilen desteği kesmeye çalışmak için, bölgeye gelen insanlar jandarma tarafından durdurularak bölgeye girişleri engellendi. Son olarak ezilen halk ve sınıfların direnişlerini her alanda ezmeye çalışan sistemin devleti 11 Temmuz tarihinde jandarmayı, sabah saatlerinde direniş alanına sokarak çadırları söktü. Devletin, Alevilere yönelik saldırıları, T. Kürdistanı'nda yürüttüğü kirliliği savaş politikaları ve ülkenin batısında başlattığı yasak, gözaltı ve tutuklamaların hız kesmeden devam ediyor olması, bu direnişlerin büyümesi ve halkın birleşmesi gerekliliğinin göstergesidir.

Tutsak YDG'li Taylan Turunç'un duruşması ertelendi

H. Merkezi: Ümraniye Katliamı'nın 21. yılında, 1 Mayıs Mahallesi'nde gerçekleştirilen anma esnasında, polis saldırısı sonucu tutuklanan Yeni Demokrat Gençlik (YDG) üyesi **Taylan Turunç**'un davası gerçekleştirildi. 14 Temmuz'da Kartal Anadolu Adliyesi'nde görülen dava, **24 Ekim 2016** tarihine ertelendi. Maltepe 2 No'lu Hapishane'de tutuklu bulunan Turunç'un üzerindeki tecrit ise hala devam ediyor. Turunç için mahkeme öncesinde İstanbul ve İzmir'de açıklama gerçekleştirildi.

İstanbul

İstanbul YDG tarafından, 11 Temmuz günü İHD İstanbul Şube binasında gerçekleştirilen basın açıklamasına İHD üyesi **Hatice Onaran**, YDG okurları **Fırat Öztürk** ve **Sezai İrin** katıldı. İlk olarak söz alan Hatice Onaran,

"*Gizli genelge adı altında tüm hapishanelerde yaşanan tüm hak ihlallerinin kaldırılmasını istiyoruz ve talep ediyoruz*" dedi. Sezai İrin, Turunç'un hem mektup arkadaşı hem de görüşçüsü olduğunu belirterek bir ay önce Turunç ile görüştiklerini ve başka bir hapishaneye sevk edileceği söylenerek tek kişilik hücreye alındığını ifade etti. Basın açıklamasını okuyan Fırat Öztürk, "*Birleşik mücadeleden korkan devlet her alanda bu mücadeleyi yürütenleri hedef tahtasına oturttu. Bizler tüm bu baskı politikalarına direnecek, mücadelemizi sürdüreceğiz*" dedi.

İzmir

İzmir YDG tarafından 13 Temmuz günü

İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nde gerçekleştirilen basın açıklamasında, YDG okuru **Veysel İnan** açıklama yaptı. Tecrit saldırısının sadece tutsaklara, hapishanelere yönelik olmadığını, tüm topluma dayatılan bir saldırı olduğunu ifade eden İnan, "*İçeride, dışarıda mücadele birleştirilerek büyütülebilir, güçlü kılınabilir ve sistemin tecrit saldırıları boşa çıkarılıp parçalanabilir*" dedi.

Faşizmi yakından tanırız!

Açık yüzünün ismi "darbe" olan faşizmin "demokrasi" maskesine karşı mücadele de en az darbeye karşı mücadele kadar elzem ve önemlidir!

Darbeyi de, "demokrasi" maskesini de!

H. Merkezi: 15 Temmuz günü akşam 22.00 sularında asker tarafından darbe girişiminde bulunuldu. İlk olarak İstanbul'da Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet köprülerinin askerler tarafından kontrol altına alınmasıyla başlayan darbe girişimi, Ankara semalarından jetlerin alçak uçuşuyla devam etti. Gece boyunca yaşanan olaylarda en az 46'sı protestolara katılanlar olmak üzere 194 kişi yaşamını yitirdi, bin 440 kişi yaralandı.

Akşam geç saatlerde Ankara ve İstanbul'da başlayan olağanüstü askeri hareketliliğin ardından İstanbul'da köprülerin asker tarafından işgal edilmesi ve Ankara'da jet uçaklarının alçak uçuş yapması sonrası TSK'nın internet sitesinden "yönetime el konulduğuna" dair bilgilendirme yapılması ile ortada bir darbe girişiminin olduğu anlaşıldı. Art arda gelen haberlerde Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar'ın rehin alındığı belirtilirken İstanbul'da Emniyet Müdürlüğü'nün bulunduğu Vatan Caddesi üzerinde asker ile polis arasında çatışma çıktı. Yine İstanbul Söğütözü'nde bulunan AKP İstanbul İl Başkanlığı binası askerler tarafından kuşatıldı. Gece saatlerinde CNN Türk'e telefonla bağlanan Cumhurbaşkanı Erdoğan "Milletimizi meydanlara davet ediyorum" dedi.

Ankara-Kızılay'da çok şiddetli patlama-

lar olurken MİT binası havadan uçaklarla bombalandı. Gölbaşı'nda bulunan Özel Harekat Daire Başkanlığı önünde patlama meydana geldi; 47 Özel Harekat polisi öldü. TRT, CNN-Türk, NTV, Hürriyet gazetesi gibi medya kuruluşlarına da asker tarafından baskın gerçekleştirildi. Başbakan Binali Yıldırım NTV'de açıklama yaparak, "Bizi millet getirdi, götürecektir olan tek güç de milletin kendisidir. Bazı yerlerde tanklar çekilmeye başladı. Biz kazanacağız, millet kazanacak. Herkesi sokağa çıkmaya davet ediyorum" dedi ve birçok yerde kitle sokaklara çıkarak AKP İlçe binaları önünde nöbet tuttu, askerle çatışmalar yaşandı.

TBMM ve Kaç(Ak) Saray'ın da bombalandığı olayların ardından darbe girişiminin bastırıldığını duyuruldu. Sabah saatlerinden itibaren birçok ilde komutanlar ve askerler gözaltına alındı. Sabah saatlerinde Cumhurbaşkanlığı Sarayı'na yakın bir bölge asker tarafından bombalandı, 5 kişi yaşamını yitirdi. 16 Temmuz günü İstanbul'da çevre yollarında bulunan birçok dijital tabelada "Asker Kışlaya", "Teşekkürler Türkiye" gibi ifadeler yer alırken halkın telefonlarına TC Devleti tarafından "Milli iradeyi korumak için sokağa" çağrısı yapıldı.

Fırsat bu fırsat! AKP'ye gün doğdu!

Başarısızlıkla sonuçlanan bu darbe girişimi-

nin ardından "muhafazakar demokrat" ve "mağdur" pozisyonunu yeniden bürünen AKP ve Cumhurbaşkanı Erdoğan özellikle son aylarda hem Suriye ve T. Kürdistanı'ndaki katliamcı ve çeteleri besleyen durumu hem de emperyalist devletlerle bozulan arasını düzeltme kaygısıyla hayata geçirdiği politikaları nedeniyle yıpranan iktidarını yeniden tesis etmek ve güçlendirmek amacıyla kitleleri sokağa döktü. Kemalizm'in politikaları nedeniyle yüzyıldır baskı altında olan kesimlerin haklı öfkesini kendisine yedekleyen AKP, "darbe karşıtlığı" üzerinden günlerce sokakta gövde gösterileri düzenledi.

Fırsat bu fırsat diyerek militarist, DAİŞ vb. çete artığı sivil faşist güçlerini de sokağa döken AKP, daha önce giremediği sokakları ve meydanları "zapt etme" sarhoşluğuna kapıldı. Gezi İsyanı nedeniyle bitip tükenmeyen düşmanlık beslediği Taksim'i, özellikle İstanbul, Ankara ve Antakya'nın ilerici, demokrat, Kürt ve Alevi kesimlerinin yaşadığı mahalleleri de hedef alan AKP; buralarda sivil faşist güçleri ve polislikle halka saldırılar düzenlemeyi de ihmal etmedi. Buralarda halk da devrimci güçlerle birlikte yer yer silahlanarak faşist çeteler mahallelerinden geri püskürttüler.

Darbenin ne olduğunu en iyi biz biliriz!

Hala Şirnex'in sokaklarında DBP il yöneticisi Hürşit Kültür'in "kayıp" olduğu, Mezopotamya coğrafyasında savaşın hala yaşandığı, işçi ve emekçilere kölece çalışma koşullarının dayatıldığı, her gün işçilerin, kadınların katledildiği, mültecilerin ve Kürtlerin ırkçı saldırılara maruz kaldığı bu ülkede darbeye karşı mücadele etmek, bu sistemin yaratıcıları da, sürdürücüleri de, güçlendirenlerinin ne harcıdır ne haddi!

Darbeyi en iyi emekçi halk, devrimciler, yurtseverler ve bu memleketin ilericileri bilir. Darbeyi en çok; acılı deneyimlerinden yola çıkarak ilk iş olarak marketlerin, fırınların kapısında kuyruk oluşturan halkımız bilir. Açık yüzünün ismi "darbe" olan faşizmin "demokrasi" maskesine karşı mücadele de en az darbeye karşı mücadele kadar elzem ve önemlidir!

Hele de halka düşmanlık söz konusu olduğunda "aynı tankta yer alanların" klik dalaşının derinleştiği ve sivri ucunun bu halkın devrimcilerini, yurtseverlerini, ilericilerini hedef aldığı ve almaya devam edeceği böylesi süreçte! Faşizmi yakından tanıyanların ona karşı mücadele yöntemlerini de en iyi şekilde bilmeleri ve hayata geçirmeleri gerekmektedir.